

«Άγιοι γίνεσθε!»
Σύγχρονοί μας Άγιοι

Μήνυμα από Τό Άρχηγείο

Άγαπημένα παιδιά τῆς κατασκήνωσής μας !

Ἦρθε καί πάλι ἡ στιγμή νά βρεθοῦμε ξανά στόν τόσο εὐλογημένο τόπο τῆς κατασκήνωσής μας, νά ζήσουμε ἀξέχαστες καί ποιοτικές στιγμές μέσα στήν ὀμορφιά τῆς φύσης, νά παίξουμε, νά τραγουδήσουμε, νά μοιραστοῦμε τίς σκέψεις μας καί νά μάθουμε καινούρια πράγματα πού θά μᾶς γεμίσουν μέ οὐράνια χαρά καί ἐλπίδα.

Φέτος, ὁ «Ἅγιος Παῦλος» ἀνοίγει διάπλατα τήν ἀγκαλιά του καί μᾶς καλεῖ ὅλους, μικρούς καί μεγάλους, νά γνωρίσουμε πολλούς Σύγχρονους Ἁγίους, πού ἔζησαν μέ εὐλάβεια, ἀκλόνητη πίστη, ἀγωνιστικό φρόνημα καί αὐθεντική ἀγάπη. Ἀκόμα καί σέ αὐτούς τούς δύσκολους καί δυσμενεῖς καιρούς, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ σύγχυση καί ὁ ἀποπροσανατολισμός, οἱ ἅγιοι αὐτοί στέκονται δίπλα μας ὡς ἄγρυπνοι φρουροί καί μᾶς καθοδηγοῦν σέ κάθε δυσκολία. Ἄς ζητήσουμε τή βοήθειά τους καί θά μᾶς τή δώσουν ἀπλόχερα. Ἄς ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά τους καί τότε ἡ ζωή μας θά γίνει πιό φωτεινή!!!

Ἄς περιμένουμε μέ πολλή ἀγάπη νά ζήσουμε ὀμορφες καί δημιουργικές μέρες καί νά ἀποκτήσουμε μοναδικές καί πολύτιμες ἐμπειρίες μέσα στή χαρά καί τήν εὐλογία τῆς κατασκήνωσης!!!

Καλό Καλοκαίρι!!!

Μέ πολλή ἀγάπη

Οἱ ἀρχηγοί καί τά στελέχη τῆς κατασκήνωσης!

Χαιρετισμός Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Άγαπητά μου παιδιά!

Ἡ Κατασκήνωση «Άγιος Παῦλος» σᾶς ὑποδέχεται καί αὐτό τό καλοκαίρι. Ἄλλα παιδιά ἔρχεσθε γιά πρώτη φορά καί ἄλλα ἀπό ἐσᾶς ἔχετε περάσει ἤδη μερικά καλοκαίρια σέ αὐτόν τόν ὑπέροχο τόπο, ὁ ὁποῖος δημιουργήθηκε πρὶν πολλά χρόνια πρωτίστως ἀπό ἀγάπη γιά ἐσᾶς τά παιδιά, τό μέλλον τοῦ τόπου μας.

Γιά τήν φετινή χρονιά, τό θέμα τῆς κατασκήνωσης εἶναι οἱ σύγχρονοι Ἅγιοι. Πράγματι, ἀκόμα καί στήν σημερινή ἐποχή, γύρω μας ἔχουμε ἁγίους, πρόσωπα πού μέ τόν ἐνάρετο βίον τους καί τήν πίστη τους στόν Θεό κατάφεραν καί ἀξιώθηκαν νά ἁγιαστοῦν ἀπό τόν Θεό. Ὁ ὅσιος Πορφύριος, ὁ ὅσιος Παΐσιος, ὁ ὅσιος Εὐμένιος, ὁ ὅσιος Ἀμφιλόχιος, ὁ ὅσιος Σάββας, ἀποτελοῦν μερικά μόνο παραδείγματα προσώπων πού ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ ἀπόφασή της κατέταξε στή χορεία τῶν Ἁγίων.

Αὐτό ἀποτελεῖ τήν μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι παρά τίς δυσκολίες καί τούς πειρασμούς, τούς ἀπαιτητικούς ρυθμούς τῆς σύγχρονης ἐποχῆς καί τόν κλυδωνισμό τῶν ἀξιῶν πού παρατηρεῖται στίς μέρες μας, ὅλοι μας, ἐάν ἀγαπήσουμε τόν Χριστό, ἐάν ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά Του, ἐάν ἐμπιστευτοῦμε τήν ζωή μας στόν Θεό μέ τήν προσευχή, ἐλπίζουμε κάποτε νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς τῆς Ἁγιότητος. Ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι μας, λοιπόν, μικροί μεγάλοι, νά διδαχθοῦμε ἀπό τόν βίον τῶν Ἁγίων μας!

Εὐχομαι νά περάσετε ὁμορφες στιγμές παρέα με τούς φίλους σας καί τούς ὀμαδάρχες σας καί νά ἐφοδιαστεῖτε μέ δυνάμεις γιά τόν ἐπόμενο χειμῶνα. Ἡ κατασκήνωση εἶναι ἐμπειρία πολύτιμη καί μοναδική, μέσω τῆς ὁποίας θά ἀποκτήσετε καινούργιους φίλους, θά ἔρθετε σέ ἐπαφή μέ τήν φύση καί θά μάθετε νά συνεργάζεστε γιά τό καλό τῆς ὀμάδας.

Καλή καί εὐλογημένη κατασκηνωτική περίοδο!

Μέ πατρικές εὐχές καί ἀγάπη

Ὁ Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου
Δαμασκηνός

Οί Άγιοι είναι άνθρωποι –σάν κι ἐμᾶς πού ἔχουμε τά ὀνόματά τους– οἱ ὁποῖοι ἔζησαν σέ ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, ἀπό τά πολύ παλιά τά χρόνια μέχρι καί τίς ἡμέρες μας, γυναῖκες, ἄνδρες, μικρά παιδιά, σεβάσμιοι ἱερεῖς καί μοναχοί, δοξασμένοι ἄρχοντες, σπουδαῖοι γιατροί, φωτισμένοι δάσκαλοι, φτωχοί ἐργάτες καί γεωργοί καί τόσοι ἄλλοι.

Όλοι οι αγιασμένοι αυτοί άνθρωποι έχουν μεταξύ τους κάτι κοινό. Μέσα στην καρδιά τους κρύβουν τόν πολύτιμο θησαυρό της αγάπης, μεγάλης αγάπης για τόν Χριστό και για τούς ανθρώπους. Η αγάπη αυτή και η πίστη τους στον Χριστό γεμίζει τη ζωή τους με φως και ελπίδα, πού κανένας φόβος και καμία δυσκολία δέν μπορεί νά τά σκιάσει. Γι' αυτό και οι άγιοι μάρτυρες, στά παλιά χρόνια της ειδωλολατρίας, δέν έχαναν τή δύναμη και τήν ελπίδα τους, άκόμα κι όταν τούς υπέβαλλαν στά πιό φρικτά βασανιστήρια μέχρι και τόν θάνατο. Άλλά οι Άγιοι έχουν και τή δύναμη νά συγχωροῦν άκόμη και όσους τούς προσβάλλουν ή τούς περιφρονοῦν και άντέχουν νά ζοῦν σέ συνθήκες δύσκολες, γιατί η αγάπη για τόν Χριστό τούς κάνει δυνατούς.

Σέ όλους τούς τόπους και σέ όλες τίς εποχές, οι Άγιοι, μαζί μέ τήν αγάπη τους για τόν Χριστό και τούς ανθρώπους, νοιώθουν βαθιά συμπόνια για κάθε πλάσμα πού υποφέρει, σπλαχνίζονται και φροντίζουν τήν κτίση, προστατεύουν τά δέντρα, τά ζῶα, τά πουλιά και τά νερά. Άκόμα και τά άγρια ζῶα, κοντά στους άγιους έξημερώνονται.

Οι Άγιοι της Έκκλησίας, και μάλιστα οι νέοι Άγιοι πού έζησαν στίς ήμέρες μας και στους οποίους είναι άφιερωμένη ή φεινή κατασκήνωσή μας, είναι ζωντανό πρότυπο για όλους μας, πού μάς καλεῖ νά ακολουθήσουμε τόν δρόμο της αγάπης για τόν Χριστό και της προσφοράς για τόν συνάνθρωπο. Τό παράδειγμα τῶν Αγίων μάς διδάσκει πώς όλα στή ζωή μας και στήν κάθε μας ήμέρα αποκτοῦν νόημα και εὐλογία, όταν ξεκινοῦν μέ αγάπη, γίνονται μέ αγάπη, οδηγοῦν στήν αγάπη.

Και πότε και μέ ποιόν τρόπο η ζωή μας μοιάζει μέ τή ζωή τῶν Αγίων και αγιάζεται;

Η ζωή μας ακολουθεῖ τό παράδειγμα της ζωής τῶν Αγίων, όταν προσπαθοῦμε νά εφαρμόσουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, όπως είναι γραμμένος στό Εὐαγγέλιο, μέ τήν αγάπη και τή συγχωρητικότητα πρὸς τούς άλλους, όταν συνεχῶς αγωνιζόμαστε νά γινόμαστε καλύτεροι, νά βοηθάμε τούς φτωχούς και τούς άρρώστους, νά προστατεύουμε τούς αδύναμους, νά συμπαραστέκεται σέ όσους βρίσκονται σέ δύσκολη θέση, νά δίνουμε χαρά στον διπλανό μας. Άλλά και όταν αντιμετωπίζουμε μέ αγάπη τό περιβάλλον και συνειδητοποιοῦμε πώς όλη η φύση είναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ και έκφραση της αγάπης Του στον άνθρωπο. Και βέβαια όταν συμμετέχουμε στά Μυστήρια, στήν Έξομολόγηση και στήν Θεία Κοινωνία. Η Έκκλησία είναι η κιβωτός, τό μεγάλο καράβι, πού μάς οδηγεί στό ασφαλές λιμάνι της αιώνιας χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τούς Αγίους Του.

Άς ακολουθήσουμε, λοιπόν, τό παράδειγμα της αγάπης τῶν Αγίων για τόν Θεό, τόν συνάνθρωπο και για όλο τόν κόσμο πού μάς περιβάλλει! Στόχος μας φέτος θά είναι νά αγιάσουμε τήν κατασκήνωσή μας, κάνοντάς την τόπο φιλίας, όμόνοιας, καλής συνεργασίας και χαρᾶς!

Ημερήσιο Πρόγραμμα

Έγερτήριο	7.30 π.μ.
Προετοιμασία - Γυμναστική	7.30 - 8.00 π.μ.
Πρωινή προσευχή	8.10 - 8.20 π.μ.
Έπαρση τής σημαίας	8.20 - 8.30 π.μ.
Πρωινό	8.30 - 9.00 π.μ.
Άγιογραφικό - Συναξάρι	9.00 - 9.15 π.μ.
Κοινή εργασία	9.30 - 10.30 π.μ.
Έποπτεία άρχηγείου	10.30 - 10.45 π.μ.
Δεκατιανό	10.45 - 11.00 π.μ.
Όμαδικά παιχνίδια / μπάνιο	11.00 π.μ. - 12.30 μ.μ.
Ώρα ομάδας / έλεύθερη ώρα	12.30 - 1.30 μ.μ.
Γεϋμα	1.30 - 2.30 μ.μ.
Ανάπαυση	3.00 - 5.00 μ.μ.
Άπογευματινό	5.15 - 5.30 μ.μ.
Όμαδικά παιχνίδια	5.30 - 7.30 μ.μ.
Έλεύθερη ώρα / περίπατος	7.30 - 8.15 μ.μ.
Υποστολή τής σημαίας	8.15 μ.μ.
Δείπνο - Ψυχαγωγία	8.30 - 10.00 μ.μ.
Βραδινή προσευχή	10.00 - 10.15
Σιωπητήριο	11.00 μ.μ.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2024

Άρχηγός:

Υπαρχηγός:

Οί Όμαδάρχες μας:

Η ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ

Όμαδάρχης:

Βοηθός Όμαδάρχη:

Τά παιδιά τῆς ομάδας μας

Ο ΥΜΝΟΣ ΜΑΣ

Προσευχητάριο

Πρωινή προσευχή

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.
Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ
θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ
σκῆνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
κηλίδος, καὶ σώσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος,
ἐλέησον ἡμᾶς (3).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ νῦν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς
ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνο-
μίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας
ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον (3).

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄ-
νομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέ-
λημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον
ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες
ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν
τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς
πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἀμήν.

Στὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.
Δόξα σέ Σένα, Θεέ μας, δόξα σέ Σένα.

Βασιλιά οὐράνιε, Ἐσύ πού δίνεις παρηγορία, πού
εἶσαι ἡ πηγή τῆς ἀλήθειας, πού βρίσκεσαι παντοῦ
καὶ ὅλα τὰ χαριτώνεις μέ τήν παρουσία Σου, Ἐσύ
πού εἶσαι θησαυρός ὅλων τῶν καλῶν καὶ παρέχεις
τήν ζωή, ἔλα καὶ κατοίκησε μέσα μας καὶ καθάρισέ
μας ἀπό κάθε ἁμαρτία καὶ σώσε, Ἀγαθέ, τίς ψυχές
μας. Ἀμήν.

Ἅγιος εἶσαι Ἐσύ, ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος ἰσχυρός,
ὁ Υἱός, Ἅγιος ἀθάνατος, τό Ἅγιο Πνεῦμα, σέ
παρακαλοῦμε ἐλέησέ μας (3).

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα.
Καί τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους
αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας. Κύριε Θεέ Πατέρα,
δεῖξε εὐσπλαχνία γιά τίς ἁμαρτίες μας. Δέσποτα
Υἱέ, συγχώρεσε τὰ σφάλματά μας. Ἅγιο Πνεῦμα,
ἔλα σέ μᾶς καὶ θεράπευσε τίς ἀδυναμίες μας, χάρη
τοῦ ὀνόματός Σου. Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε,
Κύριε ἐλέησε.

Δόξα. Καί τώρα ...

Οὐράνιε Πατέρα μας, ἄς εἶναι ἅγιο τό ὄνομά Σου,
ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ἄς γίνει τό θέλημά Σου στή
γῆ (ἀπό μᾶς τοὺς ἀνθρώπους), ὅπως γίνεται στὸν
οὐρανό (ἀπό τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους). Δώ-
σε μας καὶ σήμερα τὸν ἄρτο γιά τή ζωή μας. Συγχώ-
ρεσε τὰ λάθη μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμε τὰ
λάθη τῶν ἀδελφῶν μας. Καί μήν ἐπιτρέψεις νά πέ-
σουμε στὸν πειρασμό, ἀλλά λύτρωσέ μας ἀπό τίς
πονηρίες τοῦ δαίμονα. Ἀμήν.

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς.
Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἕμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε,
δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι,
διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν.
Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ
Παντοκράτορ·
Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον
Πνεῦμα.
Κύριε ὁ Θεός, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ
Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου,
ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος
ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.
Ὅτι Σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος,
Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.
Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε καὶ αἰνέσω
τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα
τοῦ αἰῶνος.
Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ
ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,
καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου
εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Δόξα σέ Σένα πού φανέρωσες τό φῶς.
Δόξα στὸν Θεό, πού εἶναι στὸν οὐρανό, καὶ στή
γῆ ἃς ἔρθει ἡ εἰρήνη, διότι ὁ Θεὸς ἔδειξε στοὺς
ἀνθρώπους τὴν ἀγάπη Του.

Σέ ὑμνοῦμε, Σέ εὐλογοῦμε, Σέ προσκυνοῦμε,
Σέ δοξολογοῦμε, Σέ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη
Σου δόξα.

Κύριε καὶ Θεέ, πού εἶσαι οὐράνιος Βασιλιάς,
Πατέρας Παντοκράτορας.

Κύριε, Υἱέ πού γεννήθηκες μοναδικός ἀπὸ
τὸν Πατέρα, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα.

Κύριε καὶ Θεέ, Ἰησοῦ Χριστέ, πού εἶσαι ὁ Ἄμνός
τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός τοῦ Πατέρα, πού σηκώνεις
τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσύ,
πού σηκώνεις τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου.

Σέ παρακαλοῦμε νά δεχθεῖς τὴν προσευχή μας,
Ἐσύ πού κάθεσαι στὰ δεξιά τοῦ Πατέρα, καὶ νά
μᾶς ἐλεήσεις. Διότι Ἐσύ, εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος,
Ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διὰ
τοῦ ὁποῖου δοξάζεται ὁ Θεός Πατέρας. Ἀμήν.
Κάθε μέρα θά Σέ εὐλογῶ καὶ θά δοξάζω τό ὄνομά
Σου ἀπὸ τώρα μέχρι τὴν αἰωνιότητα.

Κύριε, σέ παρακαλοῦμε νά μᾶς ἀξιώσεις τὴ
σημερινή μέρα νά φυλαχθοῦμε χωρὶς ἁμαρτίες.
Εὐλογημένος εἶσαι Ἐσύ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέ-
ρων μας, καὶ τό ἅγιο ὄνομά Σου εἶναι ἄξιο νά
ὑμνεῖται αἰῶνια καὶ δοξασμένο. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου (3).

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν Σοι.

Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός Σου τοῖς γινώσκουσί Σε.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (3).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι· Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κύριε, σκέπασέ μας μέ τό ἔλεός Σου, καθώς σέ Σένα μόνο ἠλπίσαμε.

Εὐλογημένος εἶσαι, Κύριε· δίδαξέ με τό θέλημά Σου (3).

Κύριε, Ἐσὺ ἦσουν καί εἶσαι ἡ καταφυγὴ μας σέ ὄλες τίς γενιές.

Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Κύριε ἐλέησέ με, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, διότι ἀμάρτησα ἀπέναντί Σου.

Κύριε, σέ Σένα κατέφυγα· δίδαξέ με νά κάνω τό θέλημά Σου, διότι Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου.

Διότι σέ Σένα βρίσκεται ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς· μέ τό δικό Σου φωτισμό θά δοῦμε τό ἀληθινό φῶς.

Συνέχισε πάντοτε νά ἐλεεῖς ἐκείνους πού Σέ γνωρίζουν.

Ἅγιος εἶσαι Ἐσὺ, ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος ἰσχυρός ὁ Υἱός, Ἅγιος ἀθάνατος, τό Ἅγιο Πνεῦμα, Σέ παρακαλοῦμε ἐλέησέ μας (3).

Δόξα στόν Πατέρα, στόν Υἱό καί στό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν

Ἅγιος ἀθάνατος, τό Ἅγιο Πνεῦμα, Σέ παρακαλοῦμε ἐλέησέ μας.

Ἅγιος εἶσαι Ἐσὺ, ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος ἰσχυρός ὁ Υἱός, Ἅγιος ἀθάνατος, τό Ἅγιο Πνεῦμα, Σέ παρακαλοῦμε ἐλέησέ μας.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν

τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον
ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον,
σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου,

ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψόμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον·

καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν
πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν Σου·
πρεσβεΐαις τῆς Παναχράντου Σου Μητρὸς
καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Χριστέ, τό φῶς τό ἀληθινό

πού φωτίζει καί ἀγιάζει
τόν δρόμο κάθε ἀνθρώπου,
φανέρωσε σέ μᾶς ἐδῶ, παιδιὰ δικά σου,
τό φωτεινό Σου πρόσωπο,
γιά νά μπορέσουμε σ' αὐτό νά δοῦμε
τό φῶς τό ἀπρόσιτο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ·
κι ὁδήγησε τὰ βήματά μας στό δρόμο ἐκεῖνο
πού οἱ ἐντολές Σου χάραξαν·
κι ἄς ἔχουμε βοήθεια τίς προσευχές τῆς Παν-
άχραντης Μητέρας Σου καί ὅλων Σου τῶν Ἁγίων.
Ἀμήν.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ, ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Ἡ προσευχή στό τραπέζι

ΠΡΙΝ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγείων Σου ἀγαθῶν· μὴ στερήσης ἡμᾶς καὶ τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας, ἀλλ' ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Σου παρεγένου, Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΠΡΙΝ ΤΟ ΒΡΑΔΙΝΟ

Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες Αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀμήν.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΒΡΑΔΙΝΟ

Εὐφρανὰς ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί Σου καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἠγαλλιασάμεθα. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε· ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου ἐνεπλήσθημεν· ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθησόμεθα καὶ ὑπνώσομεν, ὅτι Σὺ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκησας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Οὐράνιε Πατέρα μας, ἃς εἶναι ἅγιο τὸ ὄνομά Σου, ἃς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ἃς γίνεαι τὸ θέλημά Σου στή γῆ (ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους), ὅπως γίνεται στὸν οὐρανὸ (ἀπὸ τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους). Δῶσε μας καὶ σήμερα τὸν ἄρτο γιὰ τὴ ζωὴ μας. Συγχώρεσε τὰ λάθη μας, ὅπως καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμε τὰ λάθη τῶν ἀδελφῶν μας. Καὶ μὴν ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε στὸν πειρασμό, ἀλλὰ λύτρωσέ μας ἀπὸ τίς πονηρίες τοῦ δαίμονα. Ἀμήν.

Σέ εὐχαριστοῦμε, Χριστέ ὁ Θεὸς μας, διότι μᾶς γέμισες μέ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ Σου· μὴ μᾶς στερήσεις καὶ τὴν ἐπουράνια Βασιλεία Σου· ἀλλὰ ὅπως βρισκόσουν ἀνάμεσα στοὺς μαθητές Σου καὶ τοὺς χάριζες τὴν εἰρήνη, ἔλα καὶ μαζί μας καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

Θὰ φᾶνε οἱ φτωχοὶ καὶ θὰ χορτάσουν καὶ θὰ δοξάσουν τὸν Κύριο ἐκεῖνοι πού τὸν ἀναζητοῦν· οἱ καρδιές τους θὰ ζήσουν στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Μᾶς ἔδωσες χαρὰ, Κύριε, μέ τὰ δημιουργήματά Σου καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου πήραμε ἀγαλλίαση. Ἐλαμψε σέ μᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε· ἔδωσες χαρὰ στήν καρδιά μας. Χορτάσαμε ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ σταριοῦ, ἀπὸ κρασί καὶ λάδι· θὰ ἀναπαυθοῦμε καὶ θὰ κοιμηθοῦμε μέ εἰρήνη, διότι Ἐσύ, Κύριε, δίνεις μέσα μας τὴν ἐλπίδα στή ζωὴ. Ἀμήν.

Βραδινή προσευχή

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.
Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (3).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον (3).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἵπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν καὶ αἴτησαι ἵνα σώσῃ διὰ Σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς Ἁγία, δόξα Σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Ἅγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστῶς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τάλαιπώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλείπῃς με τὸν ἀμαρτωλόν, μηδὲ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκрасίαν μου. Μὴ δώῃς χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι κατακυριεῦσαί μου τῇ καταδυναστεία τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος. Κράτησον τῆς ἀθλίας καὶ παρειμένης χειρός μου καὶ ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ναί, ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καὶ σκεπαστὴς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ εἴ τι ἥμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν. Σκέπασόν με ἐν τῇ παρουσίᾳ νυκτὶ καὶ διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπιηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἐν τινὶ ἀμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεόν· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον τοῦ ἐπιστηρίξαι με ἐν τῷ φόβῳ Αὐτοῦ καὶ ἄξιον ἀναδειξαί με δοῦλον τῆς Αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Πολυδοξασμένη, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, πρόσφερε τὴν προσευχή μας στὸν Υἱό Σου καὶ Θεό μας καὶ παρακάλεσέ Τον νὰ σώσει διὰ τῶν πρεσβειῶν Σου τίς ψυχές μας.

Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Πατέρας, τό καταφύγιό μου εἶναι ὁ Υἱός, ἡ σκέπη μου τό Ἅγιο Πνεῦμα, Ἁγία Τριάδα, δόξα σέ Σένα.

Κάθε ἐλπίδα μου σέ Σένα ἀναθέτω, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με στή σκέπη Σου.

Ἅγιε Ἄγγελε, ὁ προστάτης τῆς πονεμένης ψυχῆς μου καὶ τῆς βασανισμένης μου ζωῆς, μὴ μέ ἐγκαταλείπῃς τὸν ἀμαρτωλό οὔτε νὰ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ μένα ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας μου. Μὴν ἐπιτρέψῃς στὸν πονηρὸ δαίμονα νὰ κατακυριεύσει μέ πάθη καὶ ἀδυναμίες τό θνητό σῶμα μου. Κράτησε τό ἄθλιο καὶ ἀνάξιο χέρι μου καὶ ὁδήγησέ με σέ ὁδὸ σωτηρίας. Ναί, ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ἐσύ πού εἶσαι ὁ φύλακας καὶ προστάτης τῆς πονεμένης ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου, συγχώρησέ μου ὅλα ὅσα ἔκανα, πού σέ ἔθλιψαν ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου, καὶ ἂν σέ κάτι ἀμάρτησα τῆ σημερινῆ μέρα. Σκέπασέ με τῆ νύκτα πού ἔρχεται καὶ φύλαξέ με ἀπὸ κάθε ἐνέργεια τοῦ ἐχθροῦ, γιὰ νὰ μὴν παροργίσω τὸν Θεό μέ κάποιο ἀμάρτημα· καὶ πρέσβευε γιὰ χάρη μου πρὸς τὸν Κύριο, νὰ μέ στηρίξει μέ τό σεβασμό μου πρὸς Αὐτόν καὶ νὰ μέ κάνει ἄξιο ὑπήκοο τῆς καλοσύνης Του. Ἀμήν.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Συναξάρια

ἀπό τή ζωή τῶν ἁγίων

ἅγιος Πορφύριος Κασοκαλυβίτης

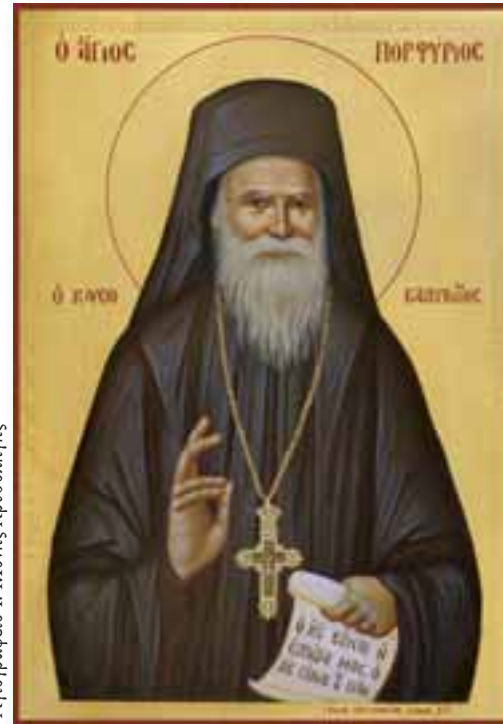
Ὁ ἅγιος Πορφύριος γεννήθηκε τό 1906 στό χωριό Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Εὐβοίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν φτωχοί γεωργοί καί ὁ πατέρας ἀναγκάστηκε νά φύγει μετανάστης στήν Ἀμερική, γιά νά συντηρήσει τήν πολυμελή οἰκογένειά του. Ὁ μικρός Εὐάγγελος (ὅπως ἦταν τό ὄνομά του πρίν γίνει μοναχός) ἀπό νωρίς μπῆκε στή βιοπάλη.

Ἀπό μικρό παιδί, ὁ ἅγιος Πορφύριος ἀγάπησε τόν Χριστό μέ δυνατή ἀγάπη. Πολύ νέος ἔφυγε γιά τό Ἅγιον Ὅρος. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τόν ὀδήγησε στά ἀσκητικά Κασοκαλύβια. Μέ τήν ἀγάπη του γιά τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, τήν καθαρότητα τῆς καρδιάς του καί τή χαρούμενη ὑπακοή του ἀπέκτησε ἀπό νωρίς πλούσια τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στά δεκαεννέα του χρόνια ἀρρώστησε πολύ σοβαρά, γεγονός πού τόν ἀνάγκασε, μέ τήν εὐλογία τοῦ Γέροντά του, νά ἐγκαταλείψει τό Ἅγιον Ὅρος. Ἐπέστρεψε στήν Εὐβοία καί ἔμεινε στή Μονή τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Λευκῶν.

Στά 1940, παραμονές τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔφερε τόν ἅγιο Πορφύριο νά διακονήσει τόν ἀνθρώπινο πόνο ὡς ἐφημέριος στήν Πολυκλινική Ἀθηνῶν, στό κέντρο τῆς Ἀθήνας. Γιά τόν ὄσιο Γέροντα, πού ἐπιθυμοῦσε νά θυσιάσεται γιά τή σωτηρία τῶν ἄλλων, αὐτή ἦταν μία εὐλογημένη διακονία, τήν ὁποία ἄσκησε μέ μεγάλο ζήλο καί ἀγάπη.

Ὁ ἅγιος Πορφύριος μέ βαθιά ταπείνωση καί μέ τή χάρις τοῦ Θεοῦ ἔκανε μέ ἀκρίβεια ἰατρικές διαγνώσεις, περιέγραφε τόπους πού δέν εἶχε ποτέ ἐπισκεφθεῖ, ἔβλεπε στά βάθη τῆς γῆς ἀλλά καί στά μύχια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, γνώριζε λεπτομερῶς συμβάντα τῆς ζωῆς ἀνθρώπων

Ἀγιογραφεῖο Ἱ. Μονῆς Χρυσοπηγῆς

γνωστῶν καί ἀγνώστων, διάβαζε τίς πιό κρυφές σκέψεις καί τά αἰσθήματα. Τό καταπληκτικό αὐτό χάρισμα τῆς διόρασης, ὁ Ἅγιος τό ἔκανε προσευχή, θεραπεία καί παρηγοριά γιά τούς πονεμένους, ἐλπίδα καί ὄραμα γιά τούς ἀναζητητές τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς ζωῆς.

Μέχρι καί τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του ὁ ἅγιος Γέροντας, πού ἦταν πλέον πολύ ἀρρωστος καί τυφλός, καθημερινά δεχόταν, καθοδηγοῦσε, παρηγοροῦσε καί θεραπεύε ἐκατοντάδες ἀνθρώπους ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς γῆς, πού πήγαιναν νά τόν συμβουλευτοῦν καί νά πάρουν τήν εὐχή του.

Τό όσιακό τέλος τόν βρήκε, όπως τό επιθυμοϋσε, στά αγαπημένα του Καυσοκαλύβια. Έκεϊ, μυστικά καί άθόρυβα, όπως έζησε, παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Χριστό, τό πρωί τής 2ης Δεκεμβρίου 1991.

Στίς 27 Νοεμβρίου 2013 ή 'Ι. Σύνοδος τοϋ Οίκουμνικου Πατριαρχείου ανακήρυξε τόν όσιο Γέροντα Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη καί έπίσημα άγιο.

Ή μνήμη του γιορτάζεται στίς 2 Δεκεμβρίου.

Άπό τήν άδελφότητα τής 'Ι. Μονής Χρυσοπηγής έχει κτιστεί ναός αφιερωμένος στόν Άγιο Πορφύριο στήν κατάφυτη περιοχή μέ τίς σπηλιές-παρεκκλήσια πού αναβίωσε μέ τίς προσευχές τοϋ Άγίου.

Άγιος Παΐσιος Άγιορείτης

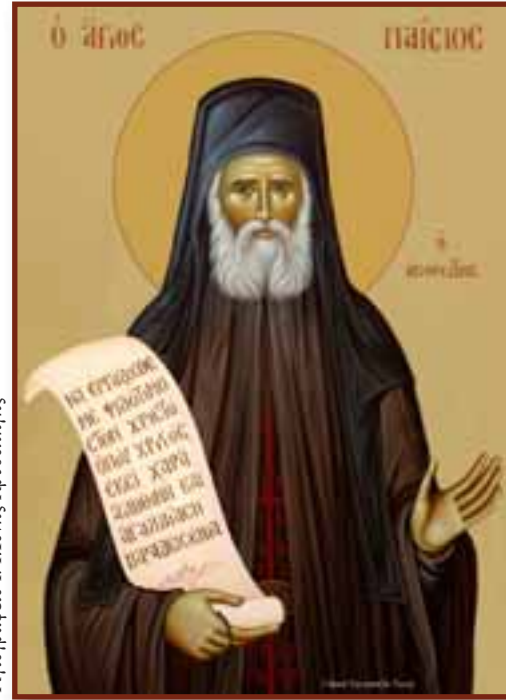
Ο άγιος Παΐσιος γεννήθηκε τόν Ίούλιο τοϋ 1924 στά μακρινά Φάρασα, ένα ελληνικό χωριουδάκι χτισμένο στά βουνα τής Καππαδοκίας, στά βάθη τής Μικρασίας. Εΐχαν κλείσει μόλις σαράντα μέρες από τή γέννησή του, όταν ή οικογένειά του, μαζί μέ τούς συγχωριανούς τους καί όλους τούς Έλληνες τής Μικρασίας, αναγκάστηκαν ν' αφήσουν πίσω τους τά σπίτια καί τά νοικοκυριά τους καί νά πάρουν τόν πικρό δρόμο τής προσφυγιάς. Έγκαταστάθηκαν στήν Κόνιτσα, κοντά στά Γιάννενα.

Ο Άγιος από πολύ μικρός αγάπησε τόν Χριστό μέ όλη του τήν καρδιά καί ήθελε νά κάνει τό καλό μόνο για νά Τόν ευχαριστήσει. Ζοϋσε μέ λιτό καί άσκητικό τρόπο, δείχνοντας σοφία καί σύνεση πολύ μεγάλη για τήν ήλικία του. Μελετοϋσε μέ προσοχή τό Ευαγγέλιο καί διάβαζε βίους άγίων.

Τό 1953 πήγε στό Άγιον Όρος καί ένα χρόνο μετά έγινε μοναχός. Τό άγίο του φιλότιμο έγινε άγώνας για τόν Χριστό καί φλογερή προσευχή για όλον τόν κόσμο.

Τό 1958 ό Γέροντας Παΐσιος πήγε στήν Κόνιτσα. Παλιά είχε υποσχεθεί στήν Παναγία νά ξαναχτίσει τό μοναστήρι της, πού βρισκόταν στό Στόμιο καμένο καί έρειπωμένο από τόν καιρό τοϋ πολέμου.

Άργότερα ό άγιος Γέροντας πήγε στήν έρημο Σινά, για

Άγιογραφείο 'Ι. Μονής Χρυσοπηγής

νά ζήσει μέ μεγαλύτερη άσκηση καί προσευχή. Όμως μετά από δύο περίπου χρόνια, τό 1964, υποχρεώθηκε για λόγους υγείας νά αναχωρήσει.

Γύρισε στό Άγιον Όρος, όπου είχε ξεκινήσει τή μοναστική του ζωή, καί τό 1979 εγκαταστάθηκε μόνιμα στό κελλί τής Παναγούδας. Όλη τήν ήμέρα δεχόταν πρόθυμα τούς προσκυνητές, τούς κερνοϋσε ό,τι τοϋ βρισκόταν καί άκουγε τά προβλήματά τους, ανακούφιζε τίς στενοχώριες τους καί τούς συμβούλευε μέ αγάπη. Δέν υπολόγιζε καθόλου τόν έαυτό του, αν ήταν άϋπνος, νηστικός, διψασμένος, κουρασμένος, άρρωστος.

Ο άγιος Παΐσιος δοκιμάστηκε από ασθένειες πολύ σοβαρές μέ ευχαριστία καί δοξολογία στόν Θεό. Στίς 12 Ίουλίου τοϋ 1994 ό Θεός πήρε κοντά Του τόν άγιο Γέροντα. Τό τέλος του ήταν εύλογημένο, όπως καί όλη του ή ζωή.

Ή αγιότητά του αναγνωρίστηκε καί έπίσημα στίς 12 Ίανουαρίου 2015.

Ή μνήμη του γιορτάζεται στίς 12 Ίουλίου.

Ἅγιος Νικηφόρος ὁ Λεπρός

Στά 1890 γεννήθηκε σ' ἓνα ὄρεινὸ χωριὸ τῶν Χανίων, τὸ Σηρικάρη, ὁ Νικόλαος Τζανακάκης. Οἱ γονεῖς του ἦταν ἀπλοὶ καὶ εὐλαβεῖς χωρικοί. Ἐνῶ ὁ Νικόλαος ἦταν μικρὸ

Ἄγιγραφεῖο Ἱ. Μονῆς Χρυσοπηγῆς

παιδί, ἔμεινε ὀρφανός. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναγκάστηκε, μόλις δεκατριῶν χρονῶν, νὰ φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νὰ πάει στὰ Χανιά γιὰ νὰ ἐργαστεῖ. Τότε ἐμφάνισε τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς λέπρας. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ ἀρρώστια αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ θεραπευτεῖ καὶ ἀντιμετωπιζόταν μὲ φόβο καὶ πανικό. Τούς λεπρούς τούς ἀπομόνωναν σὸ νησί Σπιναλόγκα.

Ὁ Νικόλαος, ὅταν ἔγινε δεκαἕξι χρονῶν καὶ τὰ σημάδια τῆς ἀσθένειας ἄρχισαν νὰ γίνονται πιά φανερά, ἔφυγε μὲ ἓνα καράβι γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ ἐργάστηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὅμως ἡ ἀσθένεια ἐπεκτεινόταν συνεχῶς, κυρίως στὰ χέρια καὶ σὸ πρόσωπο. Γι' αὐτὸ μὲ τὴ μεσολάβηση

ἑνὸς κληρικοῦ κατέφυγε στὴ Χίο, ὅπου ὑπῆρχε τότε ἓνα λεπροκομεῖο, σὸ ὁποῖο διακονοῦσε τούς ἀσθενεῖς ὁ ἅγιος Ἄνθιμος τῆς Χίου (μνήμη 15 Φεβρουαρίου).

Ὁ Νικόλαος ἔφτασε στὴ Χίο τὸ 1914, σὲ ἡλικία εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν. Μέσα σὲ δύο χρόνια ὁ ἅγιος Ἄνθιμος, πού ἐκτίμησε ἰδιαίτερα τὶς ἀρετὲς καὶ τὴν πίστη του, τὸν ἔκρινε ἄξιο νὰ γίνῃ μοναχός μὲ τὸ ὄνομα Νικηφόρος. Ὁ μοναχός Νικηφόρος ζοῦσε μὲ συνεχὴ προσευχὴ καὶ νηστεία, ἐργαζόταν μὲ προθυμία καὶ διακονοῦσε μὲ ζῆλο ὡς ψάλτης στὸν ναὸ τοῦ λεπροκομείου.

Τὸ 1957 ἔκλεισε τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου καὶ τούς ἀσθενεῖς τούς ἔστειλαν στὸν Ἀντιλεπρικό Σταθμὸ Ἁγίας Βαρβάρας Ἀθηνῶν, σὸ Αἰγάλεω. Ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἁγίου εἶχε προχωρήσει πολὺ. Παρόλο ὅμως πού τὰ μέλη του καὶ τὰ μάτια του εἶχαν τελείως ἀλλοιωθεῖ καὶ παραμορφωθεῖ, ἐκεῖνος δὲν ἔχανε ποτέ τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπομονή του. Συνέχιζε τὸν ἀγῶνα καὶ συνδέθηκε πνευματικὰ μὲ τὸν ἅγιο Γέροντα Εὐμένιο, σύγχρονό μας ἐπίσης Ἅγιο ἀπὸ τὰ Ἀστερούσια τῆς Κρήτης (μνήμη 23 Μαΐου).

Ὁ Θεὸς εἶχε δώσει στὸν λεπρὸ Ἅγιο πολλὰ χαρίσματα. Πλήθος κόσμου συνέρρεε σὸ ταπεινὸ κελλάκι του, γιὰ νὰ πάρει τὴν εὐχή του. Ἐνῶ ἦταν κατάκοιτος, μὲ πληγὲς καὶ πόνους, τούς δεχόταν ὅλους μὲ ἀγάπη, τούς συμβούλευε καὶ τούς στήριζε.

Στίς 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1964, σὲ ἡλικία 74 ἐτῶν, ὁ ἅγιος Νικηφόρος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Μετὰ τὴν ἔκταφή, τὰ ἅγια του λείψανα εὐωδίαζαν.

Ἡ ἀγιοκατάταξή του ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔγινε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2012.

Ἡ μνήμη του γιορτάζεται στίς 4 Ἰανουαρίου.

Ἅγια Σοφία τῆς Κλειούρας

Ἡ ἅγια Σοφία γεννήθηκε τὸ ἔτος 1883 στὸν Πόντο. Τὸ 1907 νυμφεύθηκε τὸν Ἰορδάνη Χοτοκουρίδη, μὲ τὸν ὁποῖο ἀπέκτησε ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖο πέθανε σὲ ἡλικία δύο χρονῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σύζυγός της χάθηκε στὰ χρόνια τῶν φοβερῶν διώξεων ἀπὸ τούς Τούρκους.

Ἡ εὐλαβῆς καί πιστῆ γυναίκα ἐπέλεξε ἔκτοτε νά ἀκολουθήσει τόν ἀσκητικό βίο μέ αὐστηρή νηστεία, ἄσκηση καί προσευχή. Τό 1923, μετά τή σκληρή ἐκδίωξη τῶν

Ἄγιογραφεῖο Ἱ. Μονῆς Χρυσοπηγῆς

Χριστιανῶν ἀπό τή Μικρασία, ἡ ἁγία Σοφία μαζί μέ πρόσφυγες συγγενεῖς της βρέθηκε στήν Πτολεμαίδα. Μέ ὄραμα τῆς Παναγίας ὁδηγήθηκε στήν Ἱερά Μονή Γεννήσεως Θεοτόκου Κλεισούρας, στήν Καστοριά, στήν ὁποία καί ἐγκαταστάθηκε ὀριστικά τό 1927. Ἐκεῖ, στή Μονή τῆς Παναγίας, διακόνησε μέ πολλή ἀγάπη, ταπείνωση καί ἀπλότητα, ζώντας μέσα σέ ἐκούσια στέρηση, φτώχεια καί συνεχῆ νηστεία. Εἶχε καταφύγει σέ ἕνα ἡμιμπαίθριο χῶρο καί ὅταν εἶχε πολύ κρύο καί παγωνιά, πῆγαινε σέ ἕνα κελλί καί ξάπλωνε πάνω σέ φύλλα καί ἄχυρα. Στήν ταπεινή αὐτή γωνιά τῆς ἀποκαλύφθηκαν θαυμαστά γεγονότα καί τῆς παρουσιάζονταν ἡ Παναγία καί πολλοί Ἅγιοι, πού τούς μιλοῦσε σάν φίλη πρὸς φίλους.

Ἡ ἁγία Σοφία ποτέ της δέν κατηγορήσε κανένα. Ἀντίθετα ἔλεγε: «Νά σκεπάζετε καί θά σᾶς σκεπάζει ὁ Θεός. Ποτέ νά μή βλασφημᾶτε! Κλειδί στό στόμα! Νά ἔχετε γιά ὅλους ἀγάπη. Πολλή ὑπομονή νά κάνετε, πολλή ὑπομονή!».

Τό ταξίδι της γιά τούς οὐρανοὺς ἡ ἁγία Σοφία τό γνώριζε ἀπό καιρό, μετά ἀπό ὄραμα τῆς Παναγίας, καί ἐτοιμαζόταν γι' αὐτό.

Παρέδωσε τή μακαρία της ψυχὴ στά χέρια τοῦ Θεοῦ στίς 6 Μαΐου τοῦ ἔτους 1974. Ἐνταφιάσθηκε πίσω ἀπό τόν Ἱερό Ναό τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στό παρακείμενο δάσος. Σ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό σημεῖο συνήθιζε νά δίνει τροφή μέ τὰ χέρια τῆς σέ μία ἀρκούδα, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔτρωγε, μέ ἐντολή τῆς Ἁγίας ἐξαφανιζόταν στό δάσος, γιά νά μή φοβηθοῦν οἱ προσκυνητές τῆς Μονῆς.

Κατά τήν ἀνακομιδὴ τῶν ὁσῶν της, στίς 7 Ἰουλίου 1981, πληρώθηκε ὅλος ὁ χῶρος ἀπό θαυμαστή εὐωδία.

Ἡ ἀγιοκατάταξή της ἐγίνε στίς 4 Ὀκτωβρίου 2011 καί ἡ μνήμη της γιορτάζεται στίς 6 Μαΐου.

Ἅγιος Ἰάκωβος Τσαλίκης

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος γεννήθηκε τό 1920 στό χωριό Λιβίσι, πού βρίσκεται στά δυτικά παράλια τῆς Μικρασίας. Πρὶν τό μεγάλο ξεριζωμό καί τήν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης, τό 1922, οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν ἔφοδο στό χωριό καί συνέλαβαν ὅλους τούς ἄντρες, μαζί καί τόν πατέρα τοῦ Ἰακώβου, τούς ὁποίους ὁδήγησαν στόν Καύκασο, κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθῆκες. Τήν ἴδια στιγμή ἔδιωξαν τὰ γυναικόπαιδα, σκοτώνοντάς τα καί ἀρπάζοντας τὰ σπίτια καί τίς περιουσίες τους. Ἡ Θεοδώρα μέ τὰ τρία της παιδιά πῆγε στήν προκουμαία καί ἐκεῖ ἐπιβιβάστηκαν σέ ἕνα πλοῖο γιά τήν Ἑλλάδα. Ἐφτασαν στήν Ἰτέα κι ἀπὸ ἐκεῖ σέ ἕνα χωριό τῆς Ἀμφισσας, τόν Ἅγιο Γεώργιο.

Τό 1925 ἡ οἰκογένεια Τσαλίκη (μαζί καί ὁ πατέρας πού κατάφερε νά διαφύγει κι ἔφθασε στήν Ἑλλάδα) μεταφέρθηκε στό μικρὸ χωριό Φαράκλα, στή βόρεια Εὐβοία. Ἐκεῖ καλλιιεργοῦσαν χωράφια γιά νά ζήσουν, ἐνῶ γιά δύο χρόνια ἔμεναν σέ σκηνές. Παρά τίς δυσκολίες, ὁ μικρὸς Ἰακώβος ἔδειχνε μεγάλη πρόοδο καί προκοπή. Ἐμαθε τὰ

ἐλεήμων καί πάντοτε βοηθοῦσε ἀνθρώπους πού βρίσκονταν σέ ἀνάγκη, ἀσθενεῖς καί φτωχοῦς. Σέ ὅλους ὅσους τόν πλησίαζαν μετέδιδε ἡρεμία, εἰρήνη καί τή χαρά τοῦ Θεοῦ.

Κάποτε ἡ ὑγεία τοῦ ὁσίου Γέροντα Ἰακώβου ἐξασθένησε πολύ. Ἀλλά οὔτε καί ὅσο ἦταν πολύ ἀσθενής, ὁ Ἅγιος δέν σταμάτησε νά προσεύχεται, νά καθοδηγεῖ καί νά θεραπεύει ἀνθρώπους.

Στίς 21 Νοεμβρίου 1991, στή γιορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, τέλεσε, ἐνῶ ἦταν πολύ ἄρρωστος, τήν Θεία Λειτουργία. Λίγο μετά τή Λειτουργία, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἄφησε τήν τελευταία του πνοή καί μπήκε στήν Οὐράνια Βασιλεία.

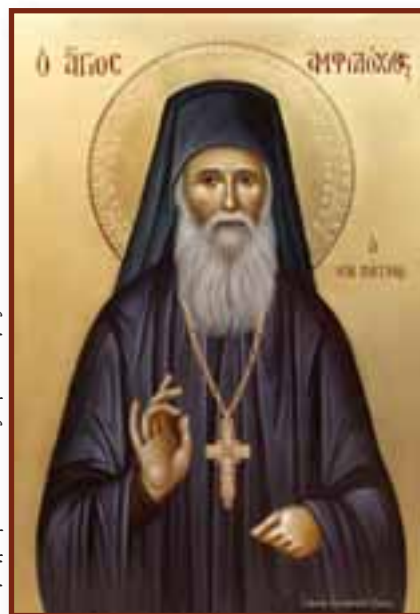
Ἡ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου Τσαλίκη ἀναγνωρίστηκε καί ἐπίσημα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στίς 27 Νοεμβρίου 2017.

Ἡ μνήμη του γιορτάζεται στίς 22 Νοεμβρίου.

πρῶτα του γράμματα στό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τό ὁποῖο εἶχε μετατραπεῖ σέ σχολεῖο γιά τά προσφυγόπουλα καί τά ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἄριστος μαθητής καί εἶχε κερδίσει τό σεβασμό ὄλων. Ὁ βαθύτερος του ὅμως πόθος ἦταν νά ἀφιερῶσει τή ζωή του στόν Χριστό. Ἦξερε ὅλες τίς δοξολογίες καί τούς ὕμνους τῆς Θείας Λειτουργίας ἀπέξω. Μικρό παιδί ἀκόμη ἔκανε τά πρῶτα του θαύματα, θεραπεύοντας ἄρρωστους χωριανούς. Πολλές φορές εἶδε ἀγγέλους καί ἄκουσε οὐράνιες ψαλμωδίες, καί στό χωριό τόν θεωροῦσαν ὡς ἕνα μικρό ἅγιο.

Ἀφοῦ ἐργάστηκε πολλά χρόνια γιά νά ὑποστηρίξει τήν οἰκογένειά του, τό 1951 ἦταν πλέον ἔτοιμος νά πραγματοποιήσει τό ὄνειρό του νά γίνει μοναχός. Πῆγε στό Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, στήν Εὐβοία, ὅπου ἔζησε ἅγια ζωή. Ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπό ἀγάπη καί ἀφοσίωση στόν Θεό. Ὄταν προσευχόταν, μιλοῦσε μέ τούς Ἁγίους, πού τούς εἶχε φίλους, ἐνῶ γύρω του παρευρίσκονταν ἄγγελοι. Τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας ἔλαμπε καί ἀκτινοβολοῦσε τό φῶς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Παράλληλα, ἦταν

ἅγιος ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου

Ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος γεννήθηκε τό 1889 στήν Πάτμο, τό νησί ὅπου ἔζησε ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης καί μαθητής τοῦ Χριστοῦ, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ἀπό μικρό παιδί ξεχώριζε γιά τίς ἀρετές του, τή σύνεση, τήν πραότητα καί τήν καλοσύνη του. Στά δεκαεπτὰ του χρόνια, μέ τήν ἄδεια καί τήν εὐχή τῶν εὐσεβῶν γονέων του, πῆγε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου καί ἔγινε μοναχός.

Ἡ ζωή του στό μοναστήρι ἦταν γεμάτη ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί ἀπό πράξεις αὐτοθυσίας καί προσφορᾶς. Κατά τήν ἰταλική κατοχή τῶν Δωδεκανήσων καί τήν προσπάθεια ἐξιταλισμοῦ τους (1912-1943), ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος ἀντιστάθηκε μέ σθένος ἰδρύοντας κατηχητικά σχολεῖα, ὅπου τά παιδιά διδάσκονταν τά ἑλληνικά. Ὁ ἅγιος Γέροντας βοήθησε, ἐπίσης, τίς χήρες καί τά ὄρφανά καί ὅλους ὅσοι βρίσκονταν σέ ἀνάγκη μέ πατρική ἀγάπη καί μέ μεγάλη πραότητα καί ἐπιείκεια.

Ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος ἴδρυσε τό Μοναστήρι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας. Στόν τόπο αὐτό ἐγκαταστάθηκαν μοναχές, πνευματικά του παιδιά. Σέ μιά βουνοπλαγιά γεμάτη πέτρες, ὁ Ἅγιος φύτεψε πεῦκα καί μέ μεγάλη ἀγάπη τά φρόντιζε καί τά περιποιόταν. Ἡ πίστη, οἱ προσευχές καί ἡ ἀκούραστη ἐργασία τοῦ Ἁγίου ἔκαναν τήν ἔρημο ν' ἀνθίσει.

— Ὅποιος φυτεύει δέντρο, φυτεύει ἐλπίδα, φυτεύει εἰρήνη, φυτεύει ἀγάπη καί ἔχει τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε καί δέν σταματοῦσε νά παροτρύνει τούς κατοίκους τοῦ νησιοῦ νά φυτεύουν δέντρα. Μάλιστα ὄριζε καί ὡς πνευματικό ἐπιτίμιο στους ἀνθρώπους πού ἐξομολογοῦσε νά φυτέψουν καί νά φροντίσουν ἕνα δέντρο, γιά νά φανερώσουν τή μετάνοιά τους.

Ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος εἶχε στενή σχέση μέ τήν Κρήτη, ιδιαίτερα μέ τά Χανιά, ὅπου ἦταν πνευματικός πάρα πολλῶν ἀνθρώπων. Στήν ἀρχαία πόλη Ἄπτερα τῶν Χανίων βρίσκεται τό μετόχι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Πάτμου, στό ὁποῖο ὁ Ἅγιος ἐρχόταν καί λειτουργοῦσε ὡς ἀπεσταλμένος («ἐξαρχος») τῆς Μονῆς τῆς Πάτμου.

Στίς 16 Ἀπριλίου 1970, ὁ Κύριος κάλεσε κοντά Του τόν ἄξιο ἐργάτη Του. Τήν ὥρα τῆς κοίμησής του ἡ μορφή

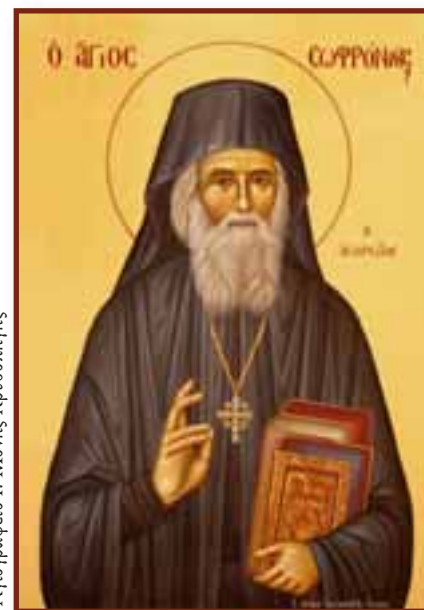
του φωτίστηκε ἀπό ξεχωριστή ὁμορφιά καί γαλήνη.

Ὁ ὅσιος Γέροντας Ἀμφιλόχιος ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα ὡς Ἅγιος ἀπό τήν Ἐκκλησία τόν Αὐγουστο τοῦ 2018.

Ἡ μνήμη του γιορτάζεται στίς 16 Ἀπριλίου.

Ἅγιος Σωφρόνιος ἁγιορείτης

Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος γεννήθηκε τό 1896 στή Μόσχα. Ἐκεῖ σπούδασε στήν Ἀνωτάτη Σχολή Καλῶν Τεχνῶν καί συνέχισε τίς σπουδές του στό Παρίσι.

Ἀγιογραφίεο Γ. Μονῆς Χρυσοπηγῆς

Ἀπό νέος διακρινόταν γιά τό ἀνήσυχο καί ἐρευνητικό πνεῦμα του. Ἀναζητώντας, μελέτησε τίς ἀνατολικές θρησκείες, χωρίς ὅμως νά βρεῖ σέ αὐτές τήν ἀλήθεια. Ὁ Θεός, βλέποντας τήν καλή του προαίρεση, τόν φώτισε καί ἀνακάλυψε τήν ὑπεροχή τῆς ἀγάπης τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου καί τῆς προσωπικῆς, μοναδικῆς σχέσης μέ τόν Χριστό.

Ἡ συγκλονιστική ἀνακάλυψη τῆς προσωπικῆς ἀγάπης

τοῦ Χριστοῦ τόν ὤθησε στήν ἀπόφαση νά Τοῦ ἀφιερῶσει τή ζωή του καί τό 1925 ἀναχώρησε γιά τό Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐγκαταβίωσε στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Ἐκεῖ ὁ Θεός τοῦ φανέρωσε φωτισμένο ὁδηγό, τόν ἅγιο Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη, τόν διάπυρο μεσίτη πρὸς τόν Θεό ὑπέρ τῆς σωτηρίας πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς καί κήρυκα τῆς Εὐαγγελικῆς ἀγάπης.

Μετά τήν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ Γέροντος Σιλουανοῦ καί κατοπιν εὐλογίας τῆς Μονῆς του, τό 1938, ἀσκήτευσε στήν ἔρημο τοῦ Ἄθω, στά Καρούλια.

Παρόλο πού ὁ ἅγιος Σωφρόνιος ἐπιθυμοῦσε νά τελειώσει τήν ζωή του στόν Ἅγιον Ὄρος, ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ τόν ἔφερε, λόγῳ ἀσθενείας του στή δυτική Εὐρώπη, τό 1948. Ἀργότερα πῆγε στήν Ἀγγλία, ὅπου τό ἔτος 1959 ἴδρυσσε στό Ἑσσεξ Ἱερά Μονή ἀφιερωμένη στόν Τίμιο Πρόδρομο. Μέ πολλούς κόπους, στερήσεις καί θυσίες, ἐπιδόθηκε στήν ἐν Χριστῷ οἰκοδομή τῶν ψυχῶν πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, ἀλλά καί τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν πού προσέτρεχαν στή Μονή, τοὺς ὁποίους ὁ ὅσιος Γέροντας πατρικά καί μέ θεία φώτιση νουθετοῦσε καί καθοδηγοῦσε.

Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος διακρινόταν γιά τή βαθιά ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί ἀξιώθηκε τῶν χαρισμάτων τῆς θαυματουργίας, τῶν ἱαμάτων καί τῆς προοράσεως. Ἐφθασε σέ βαθιά γηρατειά καί μέχρι τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του διατηροῦσε τήν εἰρήνη, τή χαρά καί τή σοφία τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία ἀποτυπώθηκε στά ὑψηλῆς πνευματικῆς ἀξίας θεολογικά του συγγράμματα.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ στίς 11 Ἰουλίου 1993, ἡμέρα κατὰ τήν ὁποία γιορτάζεται ἡ μνήμη του.

Στίς 27 Νοεμβρίου 2019, ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνεκήρυξε τόν ὅσιο Γέροντα Σωφρόνιο καί ἐπίσημα ἅγιο.

Ἅγιος Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

Ἀγιογραφεῖο Ι. Μονῆς Χρυσοπηγῆς

Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης γεννήθηκε τό 1912 στό Ἀμπελοχώρι Θηβῶν. Τό ὄνομά του ἦταν Εὐάγγελος.

Ἀπό τή νεαρή του ἡλικία ἀγάπησε τόν ἰσάγγελο βίο καί ζοῦσε στόν κόσμο σάν μοναχός. Ἀγωνιζόταν πνευματικά μέ τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», μέ μετάνοιες καί νηστεία.

Τό 1933 ὁ Εὐάγγελος ἄφησε τόν κόσμο καί πῆγε στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στά Κατουνάκια. Ἐκεῖ ἔζησε τά περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του ὡς ὑποτακτικός σέ ἕναν πολύ αὐστηρό γέροντα, στόν ὁποῖο ἔκανε ἀπόλυτη ὑπακοή.

Ἡ ταπεινή καί ἀπλή του καρδιά φλεγόταν ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί τοὺς ἀνθρώπους. Ὄταν, μετά τήν κοίμηση τοῦ Γέροντά του, ἔγινε ὁ ἴδιος Γέροντας τῆς Καλύβης συγκεντρώθηκαν γύρω του νέοι μοναχοί.

Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ καθοδήγησε καί ἔδωσε παρηγορία σέ ἀναρίθμητους ἀνθρώπους πού κατέφευγαν σέ ἐκεῖνον, γιά νά λάβουν συμβουλή, παρηγοριά καί θεραπεία.

Στίς 27 Φεβρουαρίου 1998, μετά ἀπό πολύμηνη ἀσθένεια, τήν ὁποία ὑπέμεινε μέ δοξολογία καί ἀπέραντη ὑπομονή, ὁ ἅγιος Ἐφραίμ παρέδωσε τήν ἁγιασμένη ψυχή του στά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ του, πού ἀπό τή νεότητά του ἀγάπησε καί διακόνησε.

Ἡ ἀγιοκατάταξή του ἔγινε ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στίς 9 Μαρτίου 2020 καί ἡ μνήμη του γιορτάζεται στίς 27 Φεβρουαρίου.

ἅγιος Γερβάσιος

Ὁ ἅγιος Γερβάσιος γεννήθηκε τό 1877 στό χωριό Νυμφασία τῆς Γορτυνίας. Ἡ παιδική του ἡλικία ἦταν πολύ δύσκολη, γιατί ἔχασε τήν μητέρα του σέ ἡλικία τριῶν ἐτῶν καί ἡ μητριά του τοῦ φερόταν βάνουσα. Ὁ Γεώργιος ἀναγκάστηκε ἀπό τήν ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν νά ἐργάζεται γιά νά ζήσει, ἀλλά ταυτόχρονα ἔδειχνε καί ιδιαίτερη ἔφεση στά γράμματα.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τόν ἔφερε τό 1897 στήν Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Γηροκομείου (ὅπου ἔφθασε περπατώντας ὥρες πολλές μέ τά πόδια), λίγο ἔξω ἀπό τήν Πάτρα, ὅπου ἐπίσκοπος ἦταν ὁ Μητροπολίτης Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος τόν ἔλαβε ὑπό τήν προστασία του.

Ὁλοκλήρωσε τό γυμνάσιο στή Ριζάρειο Σχολή, ὅταν σχολάρχης ἦταν ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, πού τόν ξεχώριζε γιά τό ἦθος του. Συνέχισε μέ ὑποτροφία στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ὅπου ἀποφοίτησε μέ τόν τίτλο τοῦ διδάκτορος Θεολογίας. Συμμετεῖχε στούς ἐθνικούς ἀγῶνες τά ἔτη 1912-1916 ὡς στρατιωτικός ἱερέας καί ἐπανειλημμένως διακρίθηκε καί παρασημοφορήθηκε. Μέ τήν εἴσοδο τῶν Γερμανῶν στήν Ἀθήνα συνέβαλε στήν ὀργάνωση συσσιτίων καί συμπαραστάθηκε σέ τραυματίες, ἀσθενεῖς καί ἀστέγους.

Ὁ Ἅγιος ἦταν ιδιαίτερα ἀγαπητός γιά τή φιλανθρωπία του, τή μελιχιότητα τοῦ χαρακτήρα του, τήν ἀνιδιοτέ-

λεια, τή θυσιαστική ποιμαντική του διακονία. Κυριότερή του μέριμνα παρέμεναν πάντα τά παιδιά καί οἱ νέοι· πρῶτος ἐκεῖνος στήν Ἑλλάδα ἴδρυσε ὀργανωμένα ἐκκλησιαστικά κατηχητικά σχολεῖα. Ἐπίσης, ἴδρυσε Σχολή Βιοτεχνίας καί Χειροτεχνίας, Νηπιαγωγεῖο, Νυκτερινή Σχολή Ἀναλφαβήτων, Ἐκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις κ.ἄ.

Ὁ ἅγιος Γερβάσιος ἐκοιμήθη τήν ἡμέρα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στίς 30 Ἰουνίου 1964.

Ἡ ἀγιοκατάταξή του ἔγινε στίς 16 Νοεμβρίου 2023 καί ἡ μνήμη του γιορτάζεται στίς 30 Ἰουνίου.

ἁγιογραφική μελέτη

<p>«Ἀγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι». (Κατὰ Ἰωάννην 17, 17)</p>	<p><i>Ἀγιάσέ τους μέ τήν ἀλήθειά Σου – γιατί ὁ λόγος Σου εἶναι ἡ ἀλήθεια.</i></p>
<p>«Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». (Ἐπιστολή Ἀποστόλου Πέτρου Α΄ 1, 16)</p>	<p>Νά γίνετε ἅγιοι, διότι ἅγιος εἶμαι κι ἐγώ.</p>
<p>«Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ ἐστὲ συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». (Ἐπιστολή Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Ἐφεσίους 2, 19)</p>	<p><i>Δέν εἶστε, λοιπόν, πιά ξένοι καὶ προσωρινοί, ἀλλὰ συμπολίτες τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ.</i></p>
<p>«Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς». (Ἐπιστολή Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Κορινθίους Α΄ 3, 16-17)</p>	<p><i>Μά δέν ξέρετε, λοιπόν, ὅτι εἶστε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ σέ σᾶς; Γιατί ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, κι ὁ ναὸς αὐτός εἶστε ἐσεῖς.</i></p>
<p>«Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον». (Ἐπιστολή Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Α΄ 4, 18).</p>	<p><i>Ἡ τέλεια ἀγάπη διώχνει μακριά τὸν φόβο.</i></p>

Διδασχές σύγχρονων αγίων

Εἶναι μεγάλη τέχνη νά τά καταφέρετε ν' ἀγιασθεῖ ἡ ψυχή σας. Παντοῦ μπορεῖ ν' ἀγιάσει κανείς. Στήν ἐργασία σας, ὅποια κι ἄν εἶναι, μπορεῖτε νά γίνετε ἅγιοι. Μέ τήν πραότητα, τήν ὑπομονή, τήν ἀγάπη. Νά βάζετε κάθε μέρα νέα σειρά, νέα διάθεση, μέ ἐνθουσιασμό καί ἀγάπη, προσευχή καί σιωπή.

Ἅγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Ἡ πνευματική πρόοδος μπορεῖ νά γίνει πολύ σύντομα μέ λίγη φιλότιμη θέληση καί παρακολούθηση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Στή συνέχεια θά βοηθιέται ἡ ψυχή ἀπό τόν Χριστό, τήν Παναγία, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους. Πολύ βοηθάει ἐπίσης ἡ μελέτη, ἡ προσευχή καί ἡ ἐσωτερική ἡσυχία.

Ἅγιος Παΐσιος Ἀγιορείτης

Ἡ χάρη τῶν Ἀγίων μας ἀκόμη καί πάνω στά ξύλα τῶν αγίων εἰκόνων ὑπάρχει. Κάποτε, στή Μικρά Ἀσία, ἕνας Τοῦρκος κτηνοτρόφος προσπάθησε μέ τό τσεκούρι του νά σχίσει παλιό ξύλο εἰκόνας. Μέ τήν πρώτη τσεκουριά τό ξύλο ἄρχισε νά αἰμοραγεῖ. Ὁ Τοῦρκος τότε πανικόβλητος παρέδωσε τήν εἰκόνα στούς χριστιανούς διηγούμενος τό θαῦμα.

Ἅγιος Ἰάκωβος Τσαλίκης

Ἀγάπησε τόν Ἔνα, γιά νά σέ ἀγαπήσουν ὅλοι. Ἀλλά ὄχι μόνο θά σέ ἀγαποῦν, θά σέ σέβονται κιόλας, γιατί στό πρόσωπο τό δικό σου θά εἰκονίζεται τό ἀγνό παρθενικό πρόσωπο Ἐκείνου, πού θά ἀγαπᾶς καί θά λατρεύεις.

Ἅγιος Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου

Ὁ ἄνθρωπος, ἐφόσον ζεῖ, πρέπει πάντοτε νά ἀγωνίζεται. Καί ὁ πρῶτος ἀγώνας εἶναι νά ξεπεράσει τίς ἀδυναμίες του.

Ἅγιος Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ κάνει σοφό τόν ἄνθρωπο. Ποιός εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ; Ὅχι νά φοβᾶσαι τό Θεό, ἀλλά νά φοβᾶσαι νά μή στενοχωρήσεις τόν ἄλλο, νά μήν τόν βλάψεις, νά μήν τόν ἀδικήσεις, νά μήν τόν κατηγορήσεις. Αὕτη εἶναι ἡ σοφία.

Ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας

Ὅι Ἅγιοι ζοῦν σ' ἄλλο κόσμος, κι ἐκεῖ βλέπουν μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τή θεία δόξα καί τήν ὁμορφιά τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα βλέπουν καί τή ζωή καί τά ἔργα μας. Γνωρίζουν τίς θλίψεις μας κι ἀκοῦνε τίς θερμές προσευχές μας καί δέονται γιά μᾶς.

Ἅγιος Σιλουανός Ἀθωνίτης

«Άγιοι γίνεσθε!»

Όταν...

- ✓ Προσευχόμαστε και λέμε μέσα μας την εύχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ με και ἐλέησε και ὅλο τόν κόσμο!»...
- ✓ Ἀγωνιζόμαστε συνεχῶς νά ξεπερνᾶμε τίς δυσκολίες.
- ✓ Ξεκινοῦμε ὅλες τίς προσπάθειες μέ προσευχή, χαρά και αἰσιοδοξία.
- ✓ Ἀντιστεκόμαστε στό κακό, ἀπ' ὅπου κι ἂν ἔρχεται.
- ✓ Βοηθᾶμε τόν διπλανό μας χωρίς νά σκεφτόμαστε πῶς μᾶς ἔχει φερθεῖ.
- ✓ Μιλᾶμε σέ ὅλους μέ καλοσύνη, εὐγένεια και εἰρηνική διάθεση.
- ✓ Δικαιολογοῦμε τούς ἄλλους και δέν τούς κρίνουμε.
- ✓ Συνειδητοποιοῦμε ὅτι ὑπάρχουν ὅρια και ὅτι ἀληθινή ἐλευθερία εἶναι νά σεβόμαστε τόν συνάνθρωπό μας και νά ξεπερνᾶμε τίς ἐγωιστικές μας ἀπαιτήσεις.

Η ΓΗ ΜΑΣ ΕΚΠΕΜΠΕΙ SOS!

«Από τήν λογική ἤ τήν παράλογη χρήση τῶν πραγμάτων, ἀναλόγως γινόμεσθε ἢ ἐνάρετοι ἢ ἄθλιοι».

Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής

Σήμερα πού ἡ κλιματική κρίση ἔχει γίνει περιβαλλοντική καταστροφή (μέ τίς πλημμύρες, τίς πυρκαγιές, τίς ἀκραῖες θερμοκρασίες), ὅλοι μιλοῦν γιά τήν ἀνάγκη νά προστατεύσουμε τόν πλανήτη μας πού ὑποφέρει καί καθημερινά πεθαίνει...

Τήν εὐθύνη τήν ἔχει ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος πού μέ τίς ἐνέργειες καί τήν ἀπληστη συμπεριφορά του κατέστρεψε ὅλο τό οἰκοσύστημα καί διέλυσε τήν ἰσορροπία του.

Εῖναι φανερό ὅτι αὐτό πού πρέπει ν' ἀλλάξει πρὶν ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ σκέψη, ἡ φιλοσοφία καί φυσικά ἡ συμπεριφορά τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Μόνη ἐλπίδα εἶναι οἱ νέοι ἄνθρωποι πού θά θελήσουν νά ζήσουν καί νά ἐργαστοῦν μ' ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς γιά τό περιβάλλον.

Ὅμως προσοχή! Ἡ πραγματική ἀλλαγὴ ξεκινᾷ ἀπό μέσα μας· ἀπό τίς καθημερινές σχέσεις (στό σπίτι, στό σχολεῖο, στήν κατασκήνωση), μέ σεβασμό πρὸς τόν διπλανό μας, χωρίς βία καί ἐπιθετικότητα, με πνεῦμα εἰρήνης καί καλῆς συνεργασίας.

Ἄν θέλουμε νά ἔχει ζωὴ καί μέλλον ὁ κόσμος μας, καλούμαστε καθημερινῶς νά ζοῦμε συγχωρώντας, δηλαδή νά δίνουμε χῶρο, τόπο στόν ἄλλο. Καί αὐτό γίνεται μέ τή βαθιὰ κατανόηση, συμπάθεια καί ἀγωνία γιά τό κοινὸ συμφέρον.

Ἡ ἀτομιστικὴ νοοτροπία καί ἀπληστία ὀδηγεῖ σέ ἀδιέξοδο προσωπικό, κοινωνικό, περιβαλλοντικό, οἰκονομικό. Ἀντίθετα, ἡ εἰρηνευτικὴ πρωτοβουλία καί δράση ἀνοίγει δρόμο γιά ἀλλαγὴ πορείας τῆς ζωῆς.

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

*Ήμέρα αφιερωμένη
από την Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία
στήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος*

«Καρδία ἐλεήμων εἶναι καῦσις καρδίας ὑπέρ πάσης τῆς κτίσεως»:

Ἁγ. Ἰσαάκ ὁ Σύρος, Ἀσκητικά
Συνειδητοποιοῦμε ὅτι ἡ εὐθύνη μας γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου εἶναι εὐθύνη ἀπέναντι στὸν ἑαυτό μας, στὸν συνάνθρωπό μας καὶ στὸν Θεό-Δημιουργό.

Ἡ γῆ μας ἔχει γίνει ἕνας ἀπέραντος σκουπιδότοπος.

Περισσότερο ἀπὸ 400 ἑκατομμύρια τόνοι πλαστικοῦ παράγονται κάθε χρόνο, ἀπὸ τὸ ὅποιο τὸ μισό ἔχει σχεδιαστεῖ γιὰ χρήση μόνο μία φορά. Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ποσότητα, λιγότερο ἀπὸ τὸ 10% ἀνακυκλώνεται, ἐνῶ 19-23 ἑκατομμύρια τόνοι καταλήγουν σὲ λίμνες, ποτάμια καὶ θάλασσες. Τὸ πλαστικό μιᾶς χρήσης πού πετιέται ἢ καίγεται βλάπτει ἀνεπανόρθωτα τὴν ἀνθρώπινη ὑγεία καὶ

μολύνει τὸ οἰκοσύστημα ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν βουνῶν μέχρι καὶ τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν.

**Τί μπορούμε νὰ κάνουμε;
ΒΑΣΙΚΕΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ**

Σεβόμαστε τοὺς φυσικοὺς πόρους καὶ κάνουμε ἔξοικονόμηση

Ἡ γῆ μέ χρειάζεται: ἔχω εὐθύνη!

ἐνέργειας (δέν ἀφήνουμε ἄσκοπα ἀνοιχτές ἠλεκτρικὲς καὶ ἠλεκτρονικὲς συσκευές, βγάζουμε φορτιστές ἀπὸ τὶς πρίζες, κλείνουμε τοὺς διακόπτες τῶν πολυπριζῶν, χρησιμοποιοῦμε ἠλεκτρικὲς συσκευές μέ ἔξοικονόμηση ἐνέργειας, προτιμᾶμε φυσικὸ ἀέριο θέρμανσης ἀντὶ γιὰ πετρέλαιο, χρησιμοποιοῦμε τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια, διατηροῦμε τοὺς χώρους δροσεροὺς μέ τὸν σωστό ἀερισμό ἀποφεύγοντας τὴ χρήση κλιματιστικῶν, χρησιμοποιοῦμε λαμπτήρες led κ.ἄ.).

✓ Μειώνουμε!

✓ Ἐπαναχρησιμοποιοῦμε!

✓ Ἀνακυκλώνουμε !

Σήμερα ὑπάρχει ἕνα διεθνὲς κίνημα γιὰ τὴ μείωση καὶ ἔπαναχρησιμοποίηση τῶν ὑλικῶν. Ἔχει τεράστια σημασία νὰ συμμετέχουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, στὴν προσπάθεια αὐτὴ, προστατεύοντας ἔτσι τὴν ὑγεία καὶ τὸ περιβάλλον (λιγότερες χωματερές, λιγότερα σκουπίδια, λιγότερες μεταφορές, λιγότερο νέφος, λιγότερη ρύπανση ἀπὸ τὶς βιομηχανίες).

Συγκεκριμένα:

✓ Δέν ἀγοράζουμε πράγματα πού δέν χρειαζόμαστε.

✓ Ἐπισκευάζουμε ὅ,τι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ ξανά.

✓ Ἀποκτοῦμε συνήθειες φιλικὲς πρὸς τὸ περιβάλλον (περιορίζουμε τὴ χρήση πλαστικῶν μίας χρήσης, χρησιμοποιοῦμε μεταλλικὰ παγουρίνο κι ὄχι πλαστικὰ μπουκάλια, καταργοῦμε τὰ πλαστικὰ καλαμάκια, προτιμᾶμε τὶς

τσάντες πολλαπλῶν χρήσεων κ.λπ.).

✓ Ανακυκλώνουμε τὰ ρούχα πού μικραίνουν ἢ τὰ δίνουμε σέ ἀνθρώπους πού τὰ ἔχουν ἀνάγκη, παλιά παιχνίδια (ἢ τὰ δίνουμε σέ ἄλλα παιδιά καί στό φιλόπρωχο τῆς ἐνορίας μας), παλιές συσκευές κ.λπ.

✓ Κομποστοποιοῦμε ὀργανικά ὑλικά ὄπως φλοῦδες φρούτων καί λαχανικῶν, τσόφλια αὐγῶν, κλαδιά, ξερά φύλλα κ.ἄ. Συγκεντρῶνουμε τὰ ὀργανικά ἀπόβλητα σέ μικρή ἔκταση στόν κῆπο ἢ σέ εἰδικό κιβώτιο καί τὰ ἀνακατεύουμε τακτικά μέ χῶμα. Μέ τήν τακτική ἀνάδευση τοῦ σωροῦ καί τόν ἀερισμό του καί μέ τή βοήθεια μικροοργανισμῶν (π.χ. μυκήτων) ἀλλά καί τῶν γαιοσκωλήκων καί τῶν ἐντόμων, τὰ ἀπόβλητα μετατρέπονται σέ κομπόστ, ἕνα ἐξαιρετικό λίπασμα! Λιπαίνοντας μέ αὐτό τὰ φυτά αὐξάνουμε στό ἔδαφος τὰ θρεπτικά συστατικά, βοηθοῦμε στήν μείωση τῆς ρύπανσης καί περιορίζουμε σημαντικά τὰ σκουπίδια, μιά καί τὰ ὑλικά αὐ-

τά ἀποτελοῦν τό 1/3 ἀπό τό σύνολο τῶν ἀπορριμμάτων.

☀ Δέν σπαταλοῦμε τό νερό (δέν ἀφήνουμε τή βρύση ἀνοικτή ὅταν σαπουνίζουμε τὰ χέρια, βουρτσίζουμε τὰ δόντια, ἀναφέρουμε τίς τυχόν διαρροές νεροῦ κ.λπ.). Χωρίς νερό δέν ὑπάρχει

**«Μὴν τή βαριοπατεῖς τή γῆ,
γιατί πονεῖ τό χῶμα,
μά δέν μπορεῖ νά σοῦ τό πεῖ,
γιατί δέν ἔχει στόμα».**
Κρητική μαντινάδα

ζωή καί κινδυνεύει νά ἐξαντληθεῖ!

☀ «Υἱοθετοῦμε» φυτά καί φυτεύουμε δέντρα.

☀ Συμμετέχουμε σέ συλλογικές ὀικολογικές δράσεις (καθαρισμό παραλιῶν, θαλασσῶν, κοντινῶν πάρκων, δασῶν κ.λπ.).

☀ Περνάμε ὅσο μπορούμε περισσότερο χρόνο στή φύση καί

ὀργανώνουμε φυσιολατρικές ἐξορμήσεις μέ τήν οἰκογένεια καί τούς φίλους μας.

☀ Νηστεύουμε κάθε Τετάρτη καί Παρασκευή (ἐκτός ἀπό πνευματικό ἄθλημα ἢ νηστεία ἔχει πολλές ὠφέλειες γιά τήν υἰεία, κα- θώς μειώνεται ἡ κατα- νάλωση κρέατος καί ἐξασφαλίζεται ἰσορροπημένη διατροφή).

☀ Προτιμοῦμε τὰ φρούτα καί τὰ λαχανικά ἐποχῆς.

☀ Ἐνημερωνόμαστε συνέχεια γιά τρόπους ἐξοικονόμησης ἐνέργειας καί γιά τό πῶς νά ἐλαττώσουμε τό προσωπικό καί ὀικολογικό μας ἀπο-

γενειακό τύπωμα.

**Ἄς ἐνώσουμε ὅλοι
τήν προσευχή μας:**

**«Σύ, Κύριε,
πού εἶσαι προστάτης
τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς ὄλων,
φώτισέ μας νά διαχειριστοῦμε
τή φύση μέ πνεῦμα σύνεσης,
γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν
καί τῶν σωμάτων μας.»**

Τραγούδια

Ἀδελφωμένοι καί ἔνωμένοι

Στοῦ Ἁγίου Παύλου τήν περιοχή
στήσαμε μιά πολιτεία,
κάτω ἀπ' τήν σκέπη τοῦ Ἰησοῦ,
ὅλοι ἐμεῖς ἀδελφοί.

Ἀδελφωμένοι καί ἔνωμένοι
μαζί θά προχωροῦμε,
ἀδελφωμένοι καί ἔνωμένοι,
στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Θεία Χάρις τοῦ Ἰησοῦ
θά πυρπολεῖ τίς καρδιές μας
καί θά μᾶς ἔχει παντοτινά
ἀδελφωμένους πιστά.

Ἀδελφωμένοι καί ἔνωμένοι
μαζί θά προχωροῦμε,
ἀδελφωμένοι καί ἔνωμένοι,
στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Πλατάνια ὑπομονῆς

Ἦρθαμε σ' ἕνα κόσμο σκληρό,
μέ μολυσμένη θάλασσα καί καπνό
τά βγάζουμε πέρα ὅλοι μαζί
κι αὐτό πού μᾶς δένει εἶναι ἡ ὑπομονή.

Ἕνα πλατάνι εἶμαι κι ἐγώ,
μά τό πνεῦμα μου εἶναι θολό,
γι' αὐτό ἡ λύση εἶναι αὐτή:
Πνευματική Ἀναδάσωση!

Ἦρθαμε νά κάνουμε τή διαφορά,
αἰσιοδοξία, ἐλπίδα, χαρά,
νά τή γνωρίσει ὅλη ἡ γῆ,
νά γίνει συνήθεια καθημερινή.

Γι' αὐτό κι ἐμεῖς σ' αὐτήν τήν παρέα
τηροῦμε τά πάνω καί περνᾶμε ὠραῖα,
ἐλπίζουμε κι ἄλλοι νά θυμηθοῦν
αὐτά πού μάθαμε νά μιμηθοῦν.

Δέν ζητάω τήν ἐλπίδα,
ὑπάρχει σίγουρα, κάπου τήν εἶδα!
Ἄρκεῖ μονάχα νά τό σκεφεῖς
καί τή λύση ἀμέσως θά βρεῖς!

Μές στό καλοκαίρι

Μές στό καλοκαίρι μαζευτήκαμε όλοι,
μέ ράντζα καί βαλίτσες χαιρετάμε τήν πόλη.
Τό λεωφορεῖο ἀγκομαχάει καί πάει,
στριμωξίδι ἐμεῖς, μά ἡ καρδιά δέ χαλάει.
Ζήτω, ζήτω, ἡ Κατασκήνωσή μας, ζήτω!

Φτάνουμε ἐπιτέλους! Ὁ ζῆλος φουντώνει,
σκοῦπες καί φαράσια ἀρπάζουμε όλοι.
Τά δέντρα μᾶς γνέφουν,
τά πουλιά τραγουδᾶνε,
καί τά πάντα γύρω μας μᾶς χαμογελᾶνε!
Ζήτω, ζήτω, ἡ Κατασκήνωσή μας, ζήτω!

Τό φαί πολύ καί μέ νοστιμάδα,
σοῦπερ παγωτό πού τρέφει τήν Ἑλλάδα.
Τό βράδυ χορός, πανηγύρι καί γλέντι,
τό φεγγάρι ἀπό ψηλά γελώντας μᾶς γνέφει,
Ζήτω, ζήτω, ἡ Κατασκήνωσή μας, ζήτω!

Γέλιο καί χαρά, ἡ Κατασκήνωση καράβι,
κι ἐμεῖς ταξιδιωτές μέ κέφι πού δέν παύει.
Ἄρχηγός, ὑπαρχηγός καί οἱ ὀμαδάρχες,
χαίρονται καί νοιάζονται νά ἴμαστε κεφάτοι.
Ζήτω, ζήτω, ἡ Κατασκήνωσή μας, ζήτω!

Ἀλήθεια

Δέν θέλω ψέ- δέν θέλω ψέματα νά πῶ,
τήν ἀλήθεια ἐγώ μόνο ἀγαπῶ,
ὅπου κι ἄν πάω, ὅ,τι κι ἄν πῶ,
πάντοτε θέλω νά ἴναι ἀληθινό.

Βάλε βῆμα κι ἔμπα στό χορό,
γέλα κι ἐσύ, ἀγαπούλα χρυσή,
βάλε βῆμα κι ἔμπα στό χορό
καί κάνε τή ζωή σου
ὄνειρο ἀληθινό.

Εἶν' ἡ ἀλή- εἶν' ἡ ἀλήθεια δυνατή,
γεμίζει τή ζωή μας ἀρετή,
μ' ἐμπιστοσύνη, μέ χαρά
καί μ' ὄραμα ἡ ζωή μας προχωρᾶ.

Βάλε βῆμα κι ἔμπα στό χορό,
γέλα κι ἐσύ, ἀγαπούλα χρυσή,
βάλε βῆμα κι ἔμπα στό χορό
καί κάνε τόν ἀγώνα σου
γιά καθετί καλό.

Καί κάθε μέ- καί κάθε μέρα θά περνᾶ,
τό ψέμα κι ἡ κακία θά γερνᾶ,
θᾶν' ἡ ψυχή σου καθαρή,
γεμάτη πίστη, ἀγάπη κι ἀντοχή.

Βάλε βῆμα κι ἔμπα στό χορό ...

Πελάγη

Χρώματα, δροσιά, άρώματα
κολυμπούν μέσ στην ψυχή μου,
τέλεια αίσθηση πληρότητας
διαπερνάει τήν ύπαρξή μου.

Τή ζωή όραματίζομαι
μέ παλμό καί συγκινοῦμαι,
εἶναι θαῦμα, τό αἰσθάνομαι,
πώς στην πτώση δέν πτοοῦμαι.

Στής ζωῆς θ' άνοιχτῶ τά γαλάζια πελάγη,
θ' άρμενίζω ψηλά μέ καρδιά ταπεινή.
Κι όταν έρθω κοντά, μέ έμπόδια καί πάλι,
ταπεινά, σταθερά θά ύψώσω πανί.

Έρχονται στιγμές πού μοιάζουνε
δύσκολες ίσορροπίες,
άφθαστα όλα φαντάζουνε,
κόποι, μόχθοι καί θυσίες.

Μά σάν άνθρωπος κοιτῶ ψηλά,
στόχος ό προορισμός μου,
κοινωνία μέ τούς γύρω μου,
έξοδος άπ' τό έγώ μου.

Στής ζωῆς θ' άνοιχτῶ...

Γιάγκα

Μέσα στή φύση καί στον ήλιο πού καίει,
μιά παρέα εἴμαστε ζωντανή,
κι έτσι λοιπόν τό καλοκαίρι σημαδεύει
μιά έμπειρία φανταστική.

Όταν βρισκόμαστε κοντά καί γελᾶμε,
βλέπω γελάει καί ό οὔρανός,
τ' άστρα, ό ήλιος, τά πουλιά καί τά δέντρα,
ό χορός τους εἶναι μεθυστικός.

Ή Κατασκήνωση γιά πάντα θά εἶναι
μιά μητέρα μέ μεγάλη άγκαλιά,
θά συνοδεύει τή ζωή καί τή σκέψη,
όταν θά 'ρθεῖ ή βαρυχειμωνιά.

Γιάγκα χορεύουν τά παιδιά τῆς παρέας,
γιάγκα χορεύει καί ό άρχηγός,
έλατε κι έσεῖς γιά νά χορέψετε μαζί μας,
ζήτω ό ξέφρενος αυτός χορός!

Στόν «Άγιο Παῦλο» τί καλά περνᾶμε,
χοροπηδᾶμε, μά καί τραγουδᾶμε,
γι' αυτό καί όλους σας σᾶς αγαπᾶμε,
τόν καθένα σας ξεχωριστά!

Ψηλά

Ξέρω, τό ιδανικό κάθε λύπη θά πάρει
καί θά σέ συνεπάρει μ' ἕνα τρόπο μαγικό,
ἕνα καί μοναδικό, μ' ἀγάπη στήν καρδιά μας
τρελά τά ὄνειρά μας μέσ στόν κόσμο αὐτό.

Κάνε ἕνα βῆμα μόνο, καί μή διστάσεις,
δέν χρειάζεται πολύ μυαλό,
τή θέλησή σου μόνο, καί θά τό φτάσεις,
τό ὄνειρο τό μαγικό νά βγεῖ ἀληθινό.

Πάντα νά κοιτᾶς ψηλά, πολύ ψηλά,
πάντα νά κοιτᾶς ψηλά, ψηλά, ψηλά,
πολύ ψηλά, ψηλά, ψηλά!

Φίλε, ὄλες τίς ἔγνοιες ξέχνα, ἔλα μαζί μου πέτα,
καί θά βρεῖς τή χαρά.
Μπορεῖς, ξανά νά μοῦ γελάσεις,
τό νόημα θά πιάσεις,
ἂν ἔχεις τήν ψυχή ψηλά, γιά πάντα ψηλά.

Κάνε ἕνα βῆμα μόνο, καί μή διστάσεις,
δέν χρειάζεται πολύ μυαλό,
τή θέλησή σου μόνο, καί θά τό φτάσεις,
τό ὄνειρο τό μαγικό νά βγεῖ ἀληθινό.

Πάντα νά κοιτᾶς ψηλά, πολύ ψηλά,
πάντα νά κοιτᾶς ψηλά, ψηλά, ψηλά
πολύ ψηλά, ψηλά, ψηλά!

Ποτέ μου δέν θά μεγαλώσω

Ποτέ μου δέν θά μεγαλώσω,
θά μείνω πάντα ἕνα παιδί,
τό μόνο πράγμα πού ἔχει ἀξία
μέσα σέ τούτη τή ζωή.

Δέν μέ νοιάζουν οἱ μεγάλοι,
ἡ δουλειά μου εἶναι ἀπλή,
κάθε μέρα πού περνάει
ν' ἀγαπάω πιό πολύ.

Ἦξι ψεύτικες ἰδέες, ἀπό ὀθόνες καί κουμπιά,
γέλια μόνο νά σκορπάω, πού νά εἶναι ἀληθινά.

Ποτέ μου δέν θά μεγαλώσω,
θά μείνω πάντα ἕνα παιδί,
τό μόνο πράγμα πού ἔχει ἀξία
μέσα σέ τούτη τή ζωή.

Νά σοῦ δείξω τί σημαίνει τό νά εἶσαι
αὐθεντικός,
νά ἔχεις θάρρος καί ἐλπίδα καί νά μένεις δυνα-
τός.

Ποτέ μου δέν θά μεγαλώσω,
θά μείνω πάντα ἕνα παιδί,
τό μόνο πράγμα πού ἔχει ἀξία
μέσα σέ τούτη τή ζωή.

Τό έκκλησάκι

Εἶναι ἓνα ἐκκλησάκι
πάνω σ' ἓνα λόφο μικρό,
ὦωωωωωω! σ' ἓνα λόφο μικρό.

Μέ τήν κόκκινη σκεπή του
καί τόν κάτασπρο σταυρό,
ὦωωωωωω! κάτασπρο σταυρό.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος τό φυλάει
καί μαζεύει τριγύρω παιδιά,
ὦωωωωωω! τριγύρω παιδιά.

Νά περάσουν δέκα μέρες
μέ χαρά καί ξεγνοιασιά,
ὦωωωωωω! καί ξεγνοιασιά.

Κάθε μία ἀπ' τίς στιγμές μας
γίνεται μοναδική,
ὦωωωωωω! μοναδική.

Καί θά μείνει χαραγμένη
στό μυαλό καί στήν ψυχή,
ὦωωωωωω! καί στήν ψυχή.

Κάτι λαμπερό

Μέσα σ' ἓναν κόσμο γκρίζο μοῦ ἔμαθαν νά ζῶ
καί ἀνούσια τίς μέρες νά περνῶ,
νά χαζεύω τίς ὀθόνες, βία, ὀργή, κενό,
πού μοῦ κάνουν τό μυαλό μου πιό στενό.

Καί... Θέλω κάτι μέ ἀξία, θέλω κάτι δυνατό,
θέλω μόνο ἓνα φίλο ἀληθινό,
νά μοῦ δείξει στό σκοτάδι
καί στό μαῦρο οὐρανό πώς ὑπάρχει κάτι λα-
μπερό.

Ἐνδιαφέρον, ναί, θά δείχνω γιά τόν διπλανό,
μία φράση πού τή λέω ἀπό μικρό,
καί τή διαφορά θά κάνω, κι ἄς εἶναι μικρή,
γιά νά εἴμαστε ὅλοι ἓνα, εἶναι ἡ ἀρχή.

Καί... Θέλω κάτι μέ ἀξία, θέλω κάτι δυνατό,
θέλω μόνο ἓνα φίλο ἀληθινό,
νά μοῦ δείξει στό σκοτάδι
καί στό μαῦρο οὐρανό
πώς ὑπάρχει κάτι λαμπερό.

Πρὶν κάποια χρόνια

Πρὶν κάποια χρόνια ἕνας σοφὸς παππούλης,
εἶχε μιὰ ἰδέα πολὺ φανταστικὴ
σὲ ἕνα μέρος ῥημωμένο κάπου λίγο μακριὰ
δύο δέντρα φύτεψε τὸ ἕνα στὸ ἄλλο ἀντικριστά.

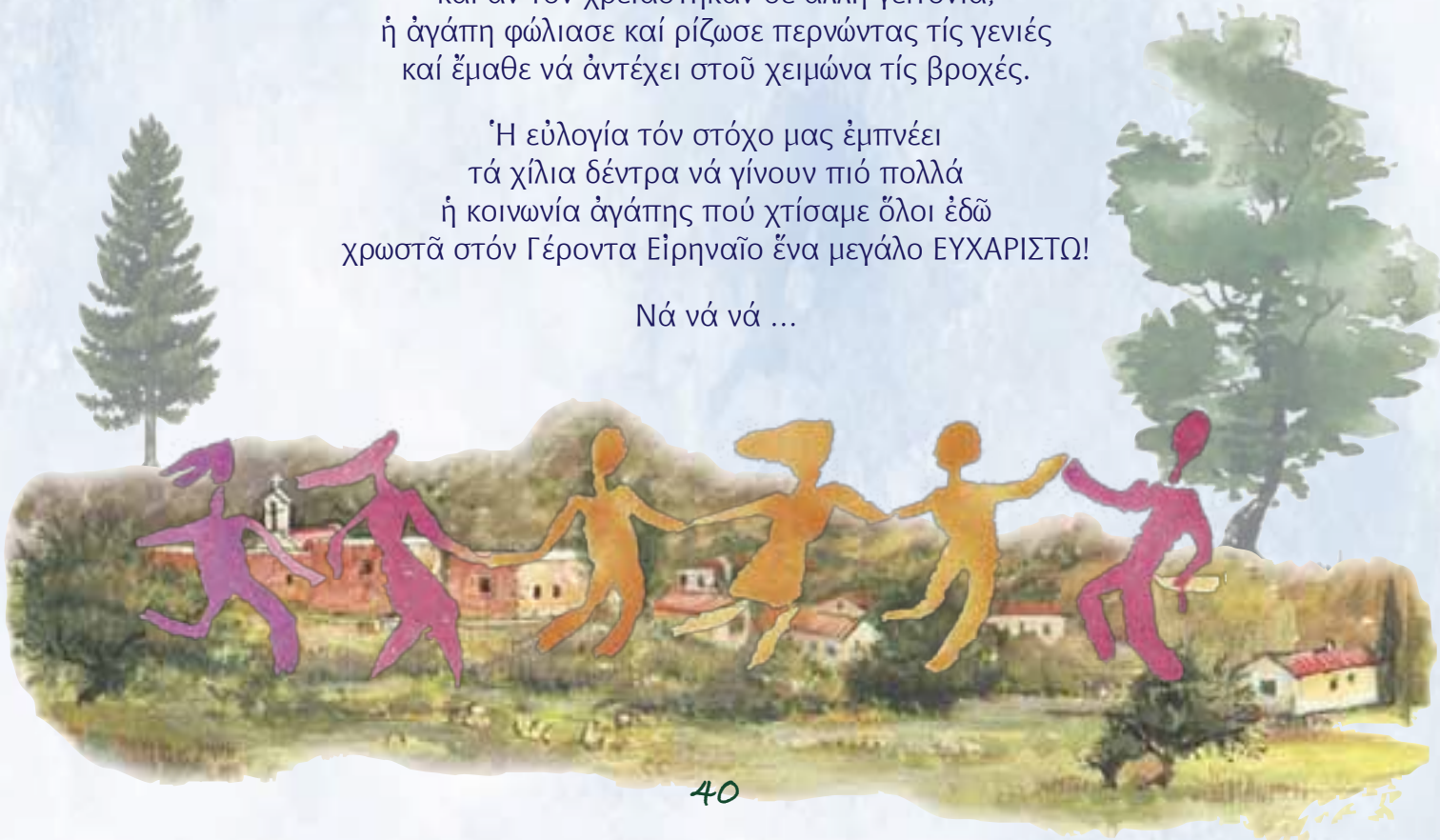
Τὰ δύο δέντρα ἀμέσως ἴγιναν δέκα,
στά δέκα δίπλα φυτρῶσαν ἑκατὸ
καὶ ἕνα σπιτάκι ξεπήδησε ἀνάμεσα σ' αὐτά,
τὴν ἄλλη μέρα γεμίζει ἡ φύση μέ παιδιὰ.

Νά νά νά ...

Τί κι ἂν περάσαν εἰκοσιπέντε χρόνια
καὶ ἂν τὸν χρειάστηκαν σὲ ἄλλη γειτονιά,
ἡ ἀγάπη φώλιασε καὶ ρίζωσε περνώντας τίς γενιές
καὶ ἔμαθε νὰ ἀντέχει στοῦ χειμῶνα τίς βροχές.

Ἡ εὐλογία τὸν στόχο μας ἐμπνέει
τὰ χίλια δέντρα νὰ γίνουν πιὸ πολλὰ
ἡ κοινωνία ἀγάπης πού χτίσαμε ὅλοι ἐδῶ
χρωστᾶ στὸν Γέροντα Εἰρηναῖο ἕνα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

Νά νά νά ...

Ἕμνος στὴν Παναγία τοῦ ἁγίου Νεκταρίου

Ἄγνή Παρθένε Δέσποινα, ἄχραντε Θεοτόκε,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Παρθένε, μήτηρ ἄνασσα, πανένδρoσέ τε πόκε,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἕψηλοτέρα οὐρανῶν, ἀκτίνων λαμπροτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Χαρά παρθενικῶν χορῶν, ἀγγέλων ὑπερτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἕκλαμπροτέρα οὐρανῶν, φωτός καθαρωτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Τῶν οὐρανίων στρατιῶν πασῶν ἁγιωτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μαρία ἀειπάρθενε, κόσμου παντός κυρία,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Ἄχραντε Νύμφη πάναγνε, Δέσποινα Παναγία,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μαρία Νύμφη ἄνασσα, χαρᾶς ἡμῶν αἰτία,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Κόρη σεμνή βασίλισσα, μήτηρ ὑπεραγία,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τιμωτέρα Χερουβίμ, ὑπερενδοξοτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Τῶν ἀσωμάτων Σεραφίμ, τῶν Θρόνων ὑπερτέρα,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαῖρε τό ἄσμα Χερουβίμ, χαῖρε ἕμνος ἀγγέλων,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Χαῖρε ῶδή τῶν Σεραφίμ, χαρά τῶν Ἀρχαγγέλων,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαῖρε εἰρήνη καί χαρά, λιμὴν τῆς σωτηρίας,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Παστάς τοῦ Λόγου ἱερά, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ζωῆς τε αἰωνίας,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Χαῖρε τό ξύλο τῆς ζωῆς, πηγὴ ἀθανασίας,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σέ ἱκετεύω Δέσποινα, σέ νῦν ἐπικαλοῦμαι,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Σέ δυσωπῶ Παντάνασσα, σὴν χάριν ἐξαιτοῦμαι,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κόρη σεμνή καί ἄσπιλε, Δέσποινα Παναγία,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Θερμῶς ἐπικαλοῦμαί σε, ναέ ἡγιασμένη,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἄντιλαβοῦ μου, ῥῦσαι με ἀπό τοῦ πολεμίου,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.
Καί κληρονόμον δεῖξόν με ζωῆς τῆς αἰωνίου,
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

ο ρήσαι
μυμία
εκαίω
άτη
ρτησά
έκρσι
πισαλ
τιμώτοπιναίω
αιφη ποταμοί
σουσιμδατος
βίπριτούπρι
ίπιναίωρτάζε
αιάμομπισού
οίμέκτουόχλδ
δλνομόύτοσ
τροφι
γομό
άλοιέ
έκτησ
έέρχε
αφίει
απόρμα
οειθί

Ἡ εὐχή

Ἐφυγα ἀπ' τόν Φαραώ,
τῆς Αἰγύπτου τή σκλαβιά,
μ' ἀρχηγό τόν Μωσοῦ,
ἔφθασα ὡς τό Σινᾶ.

Στό Σινᾶ νά ἀνεβῶ (2)
ὦ! πολύ τό ἐπιθυμῶ,
στήν Ἁγία Κορυφή,
καί νά λέω τήν εὐχή.

Ἡ ἀνάβαση σκληρή!
Θέε μου, δῶσ' μου ὑπομονή,
καρτερία κι ἀντοχή
ν' ἀποκτήσω τήν εὐχή.

Πρῶτα ἡ ὑπακοή, (2)
ἡ Γραφή καί τό κελλί,
ἡ ἅγια σιωπή
δυναμώνουν τήν εὐχή.

Τήν εὐχή γιά νά τή λές
πρέπει ἀπό τό μυαλό
νά πετάξεις μακριά
κάθε πράγμα κοσμικό.

Στήν ἀρχή (3) τήν εὐχή
νά τή λές προφορικά
κι ὕστερα ἀπό καιρό
θά σοῦ γίνει νοερά.

Καί στά λόγια τῆς εὐχῆς
νά ἔναι ὅλη ἡ προσοχή,
γιατί ὅταν φανταστεῖς,
κίνδυνος νά πλανηθεῖς.

Τόν πειράζοντα πολύ (2)
ἐρεθίζει ἡ εὐχή,
καί γι' αὐτό μήν πποηθεῖς,
ὅταν σοῦ ἐπιτεθεῖ.

Ἀπ' τό δέντρο τῆς εὐχῆς
βγαίνουνε καρποί γλυκεῖς·
ὦ! τί μέλι εἶν' αὐτό
δέν μπορεῖς νά φανταστεῖς.

Ἡ εὐχή πῶς ἐνεργεῖ (2)
μή ζητᾶς νά σοῦ τό πῶ,
δέν μπορῶ νά ἐκφραστῶ,
εἶναι θεῖο μυστικό.

Ὅταν ἴδης τήν εὐχή
μέσα σου νά ἐνεργεῖ,
φρούρησέ τηνε καλά,
μέ ἐπίγνωση πολλή!

Γέροντά μου σεβαστέ, (2)
Μωσοῦ μου νοητέ,
ἔλα, δῶσ' μου μιά εὐχή
ν' ἀποκτήσω τήν εὐχή.

Ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ,
ἡγουμένη μυστική,
εὐλογεῖ τούς μοναχούς
καί τούς δίνει τήν εὐχή.

Στό Σινᾶ νά ἀνεβῶ (2)
ὦ! πολύ τό ἐπιθυμῶ,
στήν Ἁγία Κορυφή,
καί νά λέω τήν εὐχή.

Καί νά λέω τήν εὐχή: (2)
«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
Γιέ καί Λόγε τοῦ Θεοῦ,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν».

Ἅγιος ὁ Θεός

Ἄν μποροῦσες νά βρεθεῖς ψηλά στὸν οὐρανό,
θά ἄκουγες ἐκεῖ ἐτοῦτο τὸν ψαλμό
κι ἂν μποροῦσες ν' ἀνεβεῖς
στοῦ δέντρου τὰ κλαδιά,
θά ἄκουγες ἐκεῖ νά λένε τὰ πουλιά:

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄν μποροῦσες νά βρεθεῖς
στό γαλάζιο τοῦ βυθοῦ,
θά ἄκουγες ἐκεῖ τὴ φωνούλα τοῦ ψαριοῦ
κι ἂν μποροῦσες ν' ἀνεβεῖς
στὴν ψηλότερη κορφή,
θά ἄκουγες κι ἐκεῖ τὴν ἴδια προσευχή:

Ἅγιος ὁ Θεός

Ἄν μποροῦσες νά βρεῖς τό περβόλι τῆς καρδιάς,
θά ἄκουγες ἐκεῖ τὸν ὕμνο τῆς χαρᾶς
κι ἂν μποροῦσες ν' ἀγαπᾶς
καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς,
θά ἄκουγες μέ μιᾶς ἐκείνους τούς ψαλμούς:

Ἅγιος ὁ Θεός

Ὕμνος τῶν ἁγίων Τριῶν Παίδων

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον,
ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε αὐτόν
εἰς τούς αἰῶνας.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ἄγγελοι Κυρίου,
οὐρανοί Κυρίου τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ὕδατα τά ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν,
πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ἥλιος καί σελήνη,
ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε φῶς καί σκότος,
νύκτες καί ἡμέραι τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πῦρ καί καῦμα,
ψῦχος καί καύσων τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πάχνη καί χιόνες,
ἀστραπαί καί νεφέλαι τόν Κύριον.

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πηγαί, θάλασσα, καί ποταμοί,
κῆτη καί πάντα τά κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι
τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Εὐλογεῖτε Ἱερεῖς Κυρίου,
δοῦλοι Κυρίου τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Εὐλογεῖτε Ἀνανία, Ἄζαρία
καί Μισαήλ τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Εὐλογεῖτε Ἀπόστολοι, Προφῆται
καί Μάρτυρες Κυρίου τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν
καί Ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνοῦμεν καί ὑπερυψοῦμεν
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

*Τόν Κύριον ὑμνοῦμεν καί ὑπερυψοῦμεν
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.*

Τό Δισκοπότηρο

Στίχοι: Ἰωάννης Πολέμης

Μουσική: Γιάννης Νούσιας

Ἦταν μιά φορά κι ἓναν καιρό
μέσ στήν ἐκκλησιά τήν τρισυπόστατη,
ἦταν τό χρυσό καί τ' ἀργυρό,
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Ἦταν μιά φορά κι ἓναν καιρό,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Κι ὅταν λειτουργοῦσε ὁ παπάς,
τή στιγμή πού μόνος ἐπροσκόμιζε,
κάποιος τοῦ τό πῆρε, ποῦ τό πᾶς
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο;
Στράφηκε καί ρώτησ' ὁ παπάς,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Ποῦ τό πᾶς μ' ὀλάνοιχτα φτερά,
μόνο ὁ Βασιλιάς μας ἐκοινώνησε,
κοίταξε τί πλήθος καρτερᾶ
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Κοίταξε τί πλήθος καρτερᾶ,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Βιαστικός στά σύννεφα πετᾶ
κι οὔτε στρέφει κᾶν κι οὔτε ἀποκρίνεται
καί ἐνῶ στά χέρια του βαστᾶ
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Κι ἄφωνος στά σύννεφα πετᾶ,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Ἄχ, ἡ Ὁραία Πύλη θά κλειστεῖ
καί θά γκρεμιστεῖ ἡ Ἁγία Τράπεζα

καί θά λαχταρήσουν οἱ πιστοί
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Ἄχ, ἡ Ὁραία Πύλη θά κλειστεῖ,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Κι ἔτσι μέ τήν Θεία Κοινωνία,
θά τό κρύψω μέσα στόν Παράδεισο
καί στήν πιό κρινόσπαρτη γωνιά
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Ἔτσι μέ τή Θεία Κοινωνία,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Θά μεταλαβαίνουν οἱ ψυχές
τῶν μαρτύρων πού ἔχυσαν τό αἷμα τους
καί θ' ἀκούει ἀνήκουστες εὐχές
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο
ἀπό τῶν μαρτύρων τίς ψυχές,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Πότε θά ῥθει ἡ ὥρα κι ἡ στιγμή,
πού θέ ν' ἀκουστοῦν εὐχές ἀνήκουστες,
νά τό ξαναφέρουν μέ τιμή
τ' ἀχτινοδεμένο Δισκοπότηρο.
Πότε θά ῥθει ἡ ὥρα κι ἡ στιγμή,
μιά φορά κι ἓναν καιρό.

Ἔχε γειά, Παναγιά

Παραδοσιακό

Ἄνατ. Θράκης- Κωνσταντινουπόλεως

Στό Γαλατά ψιλή βροχή
καί στά Ταταῦλα μπόρα,
βασίλισσα τῶν κοριτσιῶν
εἶναι ἡ μαυροφόρα.

Ἔχε γειά, Παναγιά, τά μιλήσαμε,
ὄνειρο ἦτανε, τά συμφωνήσαμε.

Στό Γαλατά θά πιῶ κρασί,
στό Πέρα θά μεθύσω
καί μέσα στήν Ἁγία-Σοφιά
θά μπῶ νά προσκυνήσω.

Ἔχει γειά, Παναγιά, τά μιλήσαμε...

Γεντικουλέ καί Θεραπείά,
Ταταῦλα καί Νηχώρι,
αὐτά τά τέσσερα χωριά
ἴμορφαίνουνε τήν Πόλη.

Ἔχε γειά, Παναγιά, τά μιλήσαμε...

Θέλω νά πιῶ ὄλο τό Βόσπορο

Στίχοι, μουσική: Νίκος Ζούδιαρης

Τά πνεύματα ἐπιστρέφουνε τίς νύχτες,
φωτάκια ἀπό ἀλύτρωτες ψυχές,
κι ἂν δεῖς ἐκεῖ ψηλά στίς πολεμίστρες,
θά δεῖς νά σέ κοιτάζουνε μορφές. (2)

Καί τότε ἕνα παράπονο σέ παίρνει
καί στά καντούνια μέσα σέ γυρνᾶ,
ἡ Πόλη ἡ αἰώνια ἀγαπημένη,
πού συνεχῶς στή σκέψη τριγυρνᾶ. (2)

Θέλω νά πιῶ ὄλο τό Βόσπορο,
ἀλλάζουνε ἐντός μου
τά σύνορα τοῦ κόσμου. (2)

Μονάχη ἀναπνοή τῆς ἔχει μείνει
τῆς Σαντραζάμ Ἄλῆ Πασᾶ ἡ αὐλή,
σέ ὅλες τίς γενιές γιά νά θυμίζει
τήν ἱστορία τήν ἀληθινή. (2)

Μορφή πού στούς αἰῶνες ἀναπνέει
καί καταγράφει μ' αἶμα καί εὐχή,
τριγύρω ὅ,τι ἀπόμεινε καί λέει,
κουράγιο θ' ἀνατεῖλει νέα αὐγή! (2)

Θέλω νά πιῶ ὄλο τό Βόσπορο,
γλυκαίνει τόν καημό μου
ἡ αὐλή αὐτοῦ τοῦ δρόμου. (2)

Τά σμυρνέικα τραγούδια

Στίχοι: Ήλιος Κατσούλης

Μουσική: Παντελής Θαλασσινός

Τό καθρεφτάκι σου παλιό
καί πίσω ἀπ' τή θαμπάδα
ἢ Σμύρνη μέ τό Κορδελιό
καί ἡ παλιά Ἑλλάδα. (2)

Μουτζουρωμένο τό γυαλί,
μά πίσω ἀπ' τούς καπνούς του
βλέπει ὁ Θεός τό Ἄϊβαλί
καί σταματᾶ ὁ νοῦς του.

Τά Σμυρνέικα τραγούδια
ποιός σοῦ τά ἔμαθε,
νά τά λές καί νά δακρύζεις,
τῆς καρδιάς μου ἀνθέ; (2)

Τό καθρεφτάκι σου παλιό
καί τό μυαλό χαμένο,
σέ ποιό τά ἤπιες καπηλιό
καί βγῆκες μεθυσμένο.

Μουτζουρωμένο τό γυαλί...

Τά σμυρνέικα τραγούδια...

Ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς

Στίχοι: Πυθαγόρας

Μουσική: Ἀπόστολος Καλδάρας

Ἔστειλα δύο πουλιά στήν κόκκινη μηλιά,
πού λένε τά γραμμένα,
τό ἔνα σκοτώθηκε, τ' ἄλλο λαβώθηκε,
δέ γύρισε κανένα.

Γιά τόν μαρμαρωμένο βασιλιά
οὔτε φωνή οὔτε λαλιά,
τόν τραγουδάει ὅμως στά παιδιά
σάν παραμύθι ἢ γιαγιά.

Ἔστειλα δύο πουλιά στήν κόκκινη μηλιά,
δύο πετροχελιδόνια,
μά ἐκεῖ ἐμείνανε κι ὄνειρο γίνανε
καί δακρυσμένα χρόνια.

Γιά τόν μαρμαρωμένο βασιλιά
οὔτε φωνή οὔτε λαλιά,
τόν τραγουδάει ὅμως στά παιδιά
σάν παραμύθι ἢ γιαγιά.

Ἔστειλα δύο πουλιά στήν κόκκινη μηλιά,
δύο πετροχελιδόνια,
μά ἐκεῖ ἐμείνανε κι ὄνειρο γίνανε
καί δακρυσμένα χρόνια. (3)

Πόλη γλυκειά

Στίχοι, μουσική: Σταμάτης Σπανουδάκης

Πόλη γλυκειά, Πόλη δική μας,
Πόλη τῆς γῆς καί τ' οὐρανοῦ,
Πόλη καημός, πού ἔγινε τραγούδι ἐδῶ,
μή κλαῖς, θά ῥθει ὁ καιρός, θά ῥθει ὁ καιρός!

Πόλη χρυσή, Πόλη τοῦ ἡλίου,
Πόλη μητέρα κι ἀδελφή,
Πόλη λυγμός, πού ἔγινε λουλούδι ἐδῶ,
μή κλαῖς, θά ῥθει ὁ καιρός, θά ῥθει ὁ καιρός!

Μέσα σ' ὄνειρο σ' εἶδα ξανά,
ὄλο φῶς, ὅπως ἦσουν παλιά,
καί στά μάτια σου ἡ Ἄγια-Σοφιά,
ἕνα δάκρυ πού ἀκόμα κυλᾷ.

Πόλη γλυκειά ἀγαπημένη,
μία ζωή σ' ἀποζητῶ,
εἶσαι ἐκεῖ κι ὅμως σέ ἀγγίζω ἐδῶ,
μή κλαῖς, θά ῥθει ὁ καιρός, θά ῥθει ὁ καιρός!

Πόλη ζωή, Πόλη ἐλπίδα,
Πόλη Θεοῦ, Πόλη ὄλο φῶς,
Πόλη γλυκειά, πού ἔγινε Πατρίδα ἐδῶ,
μή κλαῖς, θά ῥθει ὁ καιρός, θά ῥθει ὁ καιρός!

Πόλη γλυκειά, Πόλη δική μας,
Πόλη τῆς γῆς καί τ' οὐρανοῦ,
Πόλη καημός, πού ἔγινε τραγούδι ἐδῶ,
μή κλαῖς, θά ῥθει ὁ καιρός, θά ῥθει ὁ καιρός!

Τό ποτάμι

Ἕνα ποτάμι πού κυλάει,
ποτάμι αἰώνιο, ἀτέλειωτο,
εἶναι ὁ λαός Σου
πού περνάει τήν ἔρημο.

Κάθε στιγμή καί κάθε ὥρα,
στρατιές ἱερές οἱ μάρτυρες
ὄλο σιμώνουνε τή χώρα
τῆς χάριτος.

Κι εἶσαι, Χριστέ μου, Ἐσύ βροχή
κι ἐμεῖς σταγόνες πάνω στή γῆ,
πάρε τίς στάλες, κάν' τες πηγή
κάν' τό ποτάμι μεγάλο, βαθύ.

Τά χέρια πού εἶναι ὑψωμένα,
τά χέρια πού προσεύχονται,
κάν' τα ἐνωμένα ἀγιοκέρια
στόν οὐρανό.

Κάν' οἱ πολλοί νά γίνουμε ἕνα,
γιά Σέ, Χριστέ μου, μάρτυρες,
ῶριμα στάχυα γινωμένα,
ψωμί ἱερό.

Μία ἡ ἀλήθεια, μία ἡ φωτιά,
ἕνα τό πνεῦμα, μία ἡ καρδιά,
ἕνα τραπέζι, μία ἡ χαρά,
κι ὄλοι ἀδέλφια στή θεία ἀγκαλιά.

Μία ἡ ἀλήθεια, μία ἡ φωτιά,
ἕνα τό πνεῦμα, μία ἡ καρδιά,
ἕνας πατέρας κι ἐμεῖς παιδιά
κι ὄλοι ἀδέλφια στή θεία ἀγκαλιά.

Σπίνος

Σέ φουντωμένο δένδρου κλωνάρι
κάθεται σπίνος καί κελαηδεῖ,
τόση ἀκούει τέρψη καί χάρη
καί πλησιάζει ἕνα παιδί.

Σπίνε, μ' ἀρέσει τό ψάλσιμό σου,
τά λέγεις ὅλα τόσο καλά,
μά ποῖος εἶναι διδάσκαλός σου,
πού σέ μαθαίνει τά μουσικά;

Μάθε, παιδάκι, διδάσκαλός μου
πού μέ μαθαίνει τή μουσική,
εἶναι ὁ Πλάστης ὅλου τοῦ κόσμου,
ἡ πρόνοιά Του ἡ πατρική.

Ν' ἀγαπᾶς

Στίχοι: Νίκος Βελιώτης

Μουσική: Παντελής Θαλασσινός

Ν' ἀγαπᾶς τά βουνά καί τά πέλαγα,
τούς γνωστούς καί τούς ἄγνωρους τόπους,
τά πουλιά, τά λουλούδια, τά σύννεφα
καί πολύ ν' ἀγαπᾶς τούς ἀνθρώπους.

Τά θεριά ν' ἀγαπᾶς καί τ' ἀνήμερα,
τά νησιά, τά ποτάμια, τ' ἀστέρια,
κι ἂν ποτέ σέ πληγώσουν κατάστηθα,
φίλοι, ἀγρίμια, λευκά περιστέρια.

Ν' ἀγαπᾶς τά βουνά...

Ν' ἀγαπᾶς, νά ξεχνᾶς καί νά χαίρεσαι
τή δική σου γαλήνη κι ἐκεῖνα
πού μ' ἀγάπη τό νοῦ μας φωτίζουνε
καί βλασταίνουν ἀμάραντα κρίνα.

Ν' ἀγαπᾶς τά βουνά ...

Δέν εἶν' ἡ νιότη

Δέν εἶν' ἡ νιότη πού μᾶς δένει,
οὔτε ἡ ἴδια γειτονιά,
δέν εἶν' τὰ χρόνια ἀπ' τό σχολεῖο,
οὔτε ἡ σχέση ἀπ' τή δουλειά.

Αὐτό πού ζοῦμε δέν χωράει
στό ἀνθρώπινο μυαλό,
πάνω ἀπ' τή φύση
καί τούς νόμους, θαῦμα καινό.

Ἀδελφέ μου, νιώθω ὅτι εἶσαι
ὁ ἄλλος μου ἑαυτός,
ἡ ψυχὴ σου κι ἡ δική μου
δύο σταγόνες φῶς π' ἀστράφτουν,
δέν μπορῶ νά ξεχωρίσω
ποῦ ἀρχίζω ἐγώ,
ποῦ εἶσ' ἐσύ καί ποῦ εἶν' οἱ ἄλλοι,
ποῦ εἶν' ὁ Θεός.

Ὅλα εἶν' ἓνα μόνο ἓνα,
εἶν' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ,
αὐτὴ εἶναι πού κινεῖ τόν κόσμο,
εἴμαστε ὅλοι μιά ψυχὴ.

Στὴ λογικὴ τοῦ Παραδείσου
δέν ὑπάρχουν ἀριθμοί
κι ἅμα πεθάνεις
γιά τόν ἄλλο, πάλι ζεῖς.

Στὴ γειτονιά τοῦ Παραδείσου

Στὴ γειτονιά τοῦ Παραδείσου βγῆκα,
ν' ἀδράξω τό γέλιο πού λείπει ἀπ' τή γῆ,
δύο μικρά σύννεφα ρώτησα ποῦ 'ναι ἡ ἀλήθεια
καί μοῦ 'παν βαθιά στήν ψυχὴ.

Ἀναζητῶ μέσα στὸν κόσμο
μιά γωνιά μ' ἀγέρα καί δυόσμο
τὴ ζωγραφιά Ἐκείνου πού μ' ἀγαπᾷ,
ποιός περπατᾷ στὸν ἥλιο ἀντάμα,
ποιός κυβερνᾷ τό εἶναι μου μέσα.
Σκύβω, φιλῶ τὴν εἰκόνα Σου κι ἀνάβω κερὶ.

Εἶναι τό διάστημα ἀπέραντος κάμπος
κι ἐγώ χαμομήλι καί βασιλικός,
κάνε τόν κόσμο δικό μου πλανήτη,
Σέ βλέπω, Θεέ μου, εἶσ' ὁ κάθε ἀδελφός.

Ἀναζητῶ μέσα στὸν κόσμο...

Εἶν' ἡ σοφία χυμένο γυαλί
κι ἡ ψυχὴ μου Ἀτλαντίδα, γαλάζιος βυθός,
μιά μελωδία πετάει στά οὐράνια,
ξεχύνεται, βγαίνει σάν ὠκεανός.

Ἀναζητῶ μέσα στὸν κόσμο...

Στήν πολιτεία τ' οὐρανοῦ

Ποῦ βρῆκες χάρη, ρώτησα
λουλούδι στὸν ἀγρό.
Ἄνθισε, μοσχομύρισε
καί μου ἕδειξ' οὐρανό!

Ποῦ βρῆκες τέχνη, ρώτησα
ἀηδὸνι μουσικό.
Ὅμορφα μοῦ κελάηδησε
καί μου ἕδειξ' οὐρανό!

Τὸν γαλανό, τὸν καθαρό
ἔβαλα στόχο μυστικό, πετάω!
Στήν πολιτεία τ' οὐρανοῦ,
οὐρανοδρόμος τοῦ Θεοῦ, νά πάω
σὴν ἀγκάλη Του ψηλά.

Ποῦ εἶν' ἀγάπη, ρώτησα
γέροντα μοναχό.
Μέ τό λευκό κεφάλι του
μοῦ ἔγνεψ' οὐρανό!

Ποῦ εἶν' ἡ ἐλπίδα, ρώτησα,
μέσα στὸν κόσμο αὐτό;
Καί πῆρα τὴν ἀπάντηση,
ψηλά στὸν οὐρανό!

Τὸν γαλανό, τὸν καθαρό...

Ποῦ εἶν' ἡ εὐτυχία, ρώτησα
ἓνα παιδί μικρό.
Κι εἶδα μέσα στοῦ βλέμμα του
καθάριο οὐρανό!

Καθένα μέ τὸν τρόπο του
μοῦ ἔδειχνε τό Θεό
κι ἔκανα τὴν ἀλήθεια τους
χαρούμενο σκοπό!

Τὸν γαλανό, τὸν καθαρό...

Ἄς κρατήσουμε

Ἄς κρατήσουμε τίς καρδιές κοντά,
ἄς γίνουμε ὅλοι μας παιδιά,
νά ἰσχύσει ἡ ἀγάπη, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀρετή.

Ἄς τολμήσουμε νά κερδίσουμε,
τῆς ζωῆς τὴ χαρά ν' ἀνακτήσουμε,
μέ ἀγώνα καί θυσία καί ἀγάπη ἀληθινή.

Στοὺς αἰθέρες ψηλά στ' οὐρανοῦ τ' ἀκρογιαλί
ἡ ψυχὴ συναντᾷ τῶν Ἁγίων τὴ χάρη.
Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ἡ εἰρήνη ἄς λάμψει
στὶς καρδιές ὀλονῶν τὴ ζωὴ νά ἀγιάσει.

Μὴν κρυβόμαστε, μὴν πλανιόμαστε,
μάταια κουραζόμαστε,
στῆς διεκδίκησης τὴ μάχη κομματιάζεται ἡ
ψυχὴ.

Ἡ ζωὴ περνᾷ καί μᾶς προσπερνᾷ,
ὁ χρόνος φεύγει πολὺ γοργά,
ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, γιὰ νά βροῦμε τὴ χαρά.

Στοὺς αἰθέρες...

Ριζοτόμοι

Στίχοι, μουσική: Δημήτρης Αντωνόπουλος

Παντοῦ γύρω φυτρωμένα
τῶν παθῶν τὰ κούφια δέντρα
μέσα σ' ἓνα δάσος ἀπολιθωμένο
τὴν ἀπελπισία σκορπίζουν,
τίς κακίες καί μαυρίζουν
τῆς καρδιάς τό χῶμα τό πρασινισμένο.

Ἄκαρπα καί ἄχρηστα, καμένα
δέντρα τῶν παθῶν
στό χῶμα τῆς ψυχῆς
βαθιά εἶναι χρόνια τώρα ριζωμένα,
ριζοτόμοι ὅμως θά γενοῦμε ἐμεῖς.

Ζητᾶμε, πάντα ζητᾶμε
χαρά νά βροῦμε κι ὅλο νά ζοῦμε
μέσα στά δάση τῆς θείας Χάρης,
στά καρποφόρα, οὐράνια δέντρα.

Στή ρίζα θέ νά χτυπᾶμε
ὅλα τὰ σκάρτα, ἄκαρπα δέντρα
καί νά φυτεύουμε τῆς ἀγάπης,
τῆς ἀρετῆς τὰ οὐράνια δέντρα.

Μᾶς βαραίνουν στή ζωή μας
καί τὴν πιό κρυφή πνοή μας
μαυρισμένα δέντρα, ὀρθωτά ἀκόμη,
ἄχρηστοι κορμοί καμένοι,
κι ἄλλο τώρα δέν μᾶς μένει
νά γενοῦμε τῶν παθῶν μας ριζοτόμοι.

Ἄκαρπα ...

Ζητᾶμε ...

Στή ρίζα ...

Ἐγώπολη - Ἐσύπολη

Στοῦ παραδείσου τό περιβόλι
μύρια λουλούδια, ὅλα τὰ θαύμαζα,
μά ἓνα λουλούδι ξεχωρίζει,
τό θρόνο τοῦ Θεοῦ στολίζει.

Ἕνα ἀγγελούδι μοῦ εἶπε νά τό κόψω,
νά τό μυρίζω, τό ἄρωμά του νά σκορπῶ,
γιατί, μοῦ εἶπε, τό λένε ἀγάπη
καί θυσία γιά τόν ἀδελφό.

Βγές ἀπ' τὴν ἐγώπολή σου,
τό ἐγώ σου σπάσ' το, κάν' το ἐσύ,
καί τὰ δυό μαζί νά γίνουν Ἐκεῖνος
κι ἡ ἀγάπη Του σ' ὅλους ν' ἀπλωθεῖ.

Γίνε ἓνα ποτάμι ἀγάπης
μέ πηγὴ τόν Ἰησοῦ,
πλημμύρισε τόν κόσμο ὅλο
καί φτάσε τὴν ἀγάπη Του.

Ἀγάπα ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου,
ἀγάπα ὅμως καί τοὺς ἐχθρούς,
σκέψου τό πόσο ἀγαπάει Ἐκεῖνος
ἐμᾶς τοὺς ὀλιγόπιστους.

Βγές ἀπ' τὴν ἐγώπολή σου...

Πίσω απ' τό ποτάμι

Στίχοι, μουσική: Τώνης Βαβάτσικος

Πίσω απ' τό ποτάμι πού τρέχει
είναι μιά πηγή.

Πίσω απ' τοῦ Θεοῦ τήν ἀγάπη
είναι ἡ ζωή.

Πίσω απ' τήν κρυφή προσευχή μας
είναι ἡ χαρά.

Πίσω απ' τό τάμα στόν ἅγιο
ἡ παρηγοριά.

Σύντροφέ μου, σέ ἄκουσα πάλι
τόν ἄνεμο νά ρωτᾶς,
ποιός νά ξέρει στο βλέμμα Του πίσω
τί κρύβει ὁ Θεός γιά μᾶς;
Ποιός νά ξέρει πῶς ἔχει μοιράσει
τίς μέρες μας τῆς χαρᾶς;
Ποιός νά ξέρει στό βλέμμα Του πίσω
τί κρύβει ὁ Θεός γιά μᾶς;

Πίσω απ' τή σιωπή τοῦ πατέρα
εἶν' ἡ ὑπομονή.
Πίσω απ' τή μεγάλη τή νίκη
ἡ ἐπιμονή.
Πίσω απ' τό φιλί τῆς μητέρας
εἶναι ἡ στοργή.
Πίσω απ' τήν κρυφή μας ἐλπίδα,
Θεέ μου, εἶσαι Ἐσύ.

Ἄν μπορεῖς τήν ἀπάντηση δῶσε
ποῦ βρέθηκες καί ποῦ πᾶς,
ποιός νά ξέρει στο βλέμμα Του πίσω
τί κρύβει ὁ Θεός γιά μᾶς;
Στή σιωπή τήν ἀπάντηση πῆρες
ποῦ βρέθηκες καί ποῦ πᾶς;
Μόνο ἀγάπη, ἀτέλειωτη ἀγάπη
κρύβει ὁ Θεός γιά μᾶς!

Ὁ κρίκος

Εἶν' ἕνας κρίκος γερός δυνατός,
ὅπως ὁ κύκλος ἀπόψε αὐτός,
πού μᾶς ἐνώνει σέ νέα ζωή,
εἶναι τοῦ γένους πνοή.

Ἐνας νόμος φωτίζει κάθε μας βίου πτυχή,
ἕνα γέλιο κάνει καθένα εὐτυχή. Δεξιά!

Τί γιά γιά τί γιά γιά τί γιά γιά ὦ! (4)

Εἶν' ἡ χαρά μας μεγάλη τρανή,
εἶν' ἡ χαρά μας πολύ δυνατή,
πού μᾶς ἐνώνει σέ νέα ζωή,
μέ μιά ἀγάπη ἀγνή.

Ἐνας νόμος φωτίζει ...

Μιά νέα αρχή

Στίχοι: Τάκης Θεοδωρόπουλος

Μουσική: Lionel Richie

Μες στή βροχή προσπαθεῖ ἕνα παιδί
νά ἀνάψει λευκό μικρό κερί,
ἄνεμος φυσάει καί κανείς δέ βοηθάει
νά φανεῖ μιά φλόγα στό κερί.

Περνάει ὁ καιρός, ὅλοι θέλουν λίγο φῶς,
μά κανείς δέν εἶναι τολμηρός,
ὑπάρχει πόνος πού δέ γιαιτρεύει ὁ χρόνος,
τῆς ψυχῆς ἄν δέν ἀνοίξει ὁ οὐρανός.

Ὅλοι μαζί, μιά νέα ἐλπίδα,
ὅλοι μαζί, μιά νέα ἀρχή, μιά ἡλιαχτίδα.
Τό παιδί κρατάει τό κερί καί σᾶς ρωτάει,
ποιός θέλει πού ἔχει τήν καρδιά ψυχρή νά ζεσταθεῖ;

Μιά ἀστραπή πού τή γέννησε ἡ βροχή,
μιά λάμψη ἀνάβει τό λευκό κερί,
τότε ὅλοι ξεχνᾶνε τό φόβο καί ζητᾶνε,
ἀπ' τό παιδί γιά νά φωτίσει ὅλη τή γῆ.

Ὅλοι μαζί, μιά νέα ἐλπίδα,
ὅλοι μαζί, μιά νέα ἀρχή, μιά ἡλιαχτίδα.
Εἶναι ἀρκετή μιά παλάμη παιδική
νά ἀγγίξεις γιά νά πεῖς πῶς εἶναι ὁμορφῆ ἡ ζωή.

Τί μικρός πού εἶναι ὁ κόσμος, τί μικρός!
Εἶναι εὐκόλο νά γίνει φωτεινός.
Εἶναι ἀρκετή μιά παλάμη παιδική,
γιά ν' ἀνάψει πιά ἡ φλόγα στό κερί.

Ἀλληλούϊα

Ἀλληλούϊα (4), σ' εὐχαριστῶ! (2)

Σ' εὐχαριστῶ γιά τή μέρα.

Σ' εὐχαριστῶ γιά τόν ἥλιο.

Σ' εὐχαριστῶ γιά τ' ἀστέρια.

Σ' εὐχαριστῶ!

Ἄκου τά πουλιά

Ἄκου τά πουλιά, τραγουδοῦν εἰρήνη.

Ἄγγελε χαρᾶς, φέρε μας εἰρήνη.

Λαχτάρησε ἡ καρδιά νά ἔβρει τήν εἰρήνη Σου ξανά.

Ντούμ ντί ντάρι

Ντούμ ντί ντάρι (4)

δάση μέ ἔλατα,

πράσινοι κάμποι,

λούλουδα ὁμορφα,

ἀνάμνησες γλυκές,

δύση πού χρώματα σπάταλα σκορπᾶ.

Νέοι φίλοι

Νέοι φίλοι εἶναι σάν τ' ἀσήμι,

μά χρυσάφι εἶναι οἱ παλιοί.

Τά ραφτικά τῆς γιαγιᾶς

Στίχοι: Γιάννης Καλαμίτσης

Μουσική: Σάκης Τσιλίκης

Πήρανε τίς κουβαρίστρες
καί τίς κάναν πολεμίστρες
καί ἡ γιαγιά κλωστή δέ θά ἔβρει,
οὔτε ἄσπρη οὔτε μαύρη.

Ντούμπι λάλουμ λίλι λίλι μπάμ
ντούμπι λάλουμ λίλι λίλι μπάμ μπάμ μπάμ
λίλι μπάμ μπάμ λίλι λίλι μπάμ
μπάμ λίλι μπάμ μπάμ λίλι λίλι μπάμ.

Πήρανε καί τά βελόνια
καί τά κάνανε κανόνια
καί ἡ γιαγιά μπροστά στήν πόρτα
φύτρωσε σάν τ' ἄγρια χόρτα.

Ντούμπι...

Πήρανε καί τά κουμπάκια
καί τά κάναν στρατιωτάκια
καί ἡ γιαγιά λοιπόν, πού λέτε,
στήν αὐλή σταυροκοπιέται.

Ντούμπι...

Πήρανε τή δακτυλήθρα
καί τήν κάναν κολυμπήθρα,
νά βαφτίσουν τό παιχνίδι,
πού ἡ γιαγιά τό ξέρει ἤδη.

Ντούμπι...

Καί ἡ γιαγιά τά ραφτικά της
τά ἐπέταξε μακριά της
καί ἔδωσε παντοῦ εἰρήνη
καί στά ἐγγόνια κρίνους δίνει.

Ντούμπι...

Ὁ χορός τῶν μπιζελιῶν

Στίχοι: Μαριανίνα Κριεζῆ

Μουσική: Λένα Πλάτωνος

Τό χοντρό μπιζέλι χορεύει τσιφτετέλι,
χορεύει τσιφτετέλι στό χορό τῶν μπιζελιῶν
καί τά κολοκυθάκια χτυπᾶνε παλαμάκια
πάνω στήν πρασινάδα καί πάνω στό γκαζόν.

Μ' ἓνα πράσινο καινούργιο παπιγιόν
προχωρῶ γιά τό χορό τῶν μπιζελιῶν,
ἦρθ' ἡ ὥρα πιά κι ἐγώ, ἦρθ' ἡ ὥρα πιά κι ἐγώ
νά χορέψω μέ λαχτάρα, ἀγκαλιά μέ μιά
ἀγκινάρα,
τό πρῶτο μου ταγκό!

Βλίτα καί σπανάκι χορεύουνε συρτάκι,
χορεύουνε συρτάκι στό χορό τῶν μπιζελιῶν
κι ἡ μπάμια ἡ μεγάλη χορεύει πεντοζάλη
πάνω στήν πρασινάδα καί πάνω στό γκαζόν.

Μ' ἓνα πράσινο...

Γαϊτανάκι

Στίχοι: Γιάννης Ρίτσος

Μουσική: Λουκιανός Κηλαηδόνης

Ἄν ὅλα τὰ παιδιά τῆς γῆς
πιάναν γερά τὰ χέρια,
κορίτσια, ἀγόρια στή σειρά
καί στήνανε χορό,
ὁ κύκλος θά γινότανε
πολύ πολύ μέγανος
κι ὀλόκληρη τῆ γῆ μας
θ' ἀγκάλιαζε, θαρρῶ. (2)

Ἄν ὅλα τὰ παιδιά τῆς γῆς
φωνάζαν τούς μέγανους
κι ἀφήναν τὰ γραφεῖα τους
καί μπαῖναν στό χορό,
ὁ κύκλος θά γινότανε
ἀκόμη πιό μέγανος
καί δύο φορές τῆ γῆ μας
θ' ἀγκάλιαζε, θαρρῶ. (2)

Θά ῥχονταν τότε τὰ πουλιά,
θά ῥχονταν τὰ λουλούδια,
θά ῥχότανε κι ἡ ἀνοιξη
νά μπεῖ μέσ στό χορό,
κι ὁ κύκλος θά γινότανε
ἀκόμη πιό μέγανος
καί τρεῖς φορές τῆ γῆ μας
θ' ἀγκάλιαζε, θαρρῶ. (2)

Ἐλάτε νά γίνουμε φίλοι

Στίχοι: Σέβη Τηλιακοῦ

Μουσική: Γιώργος Χατζηνάσιος

Ἐλάτε νά γίνουμε φίλοι
ὅλης τῆς γῆς τὰ παιδιά,
παράδειγμα γιά τούς μέγανους
ἡ ἀγάπη μας μέσ στήν καρδιά.

Ἡ φιλία καί ἡ συνεργασία
ἄς ἐνώνει ἐμᾶς τὰ παιδιά
κι ἡ ἀρχή τῆς εἰρήνης ἄς γίνει
ἀπό τώρα σέ κάθε καρδιά.

Ἄς εἴμαστε ἐμεῖς ἐνωμένα
τῆς γῆς τὰ μικρά τὰ παιδιά,
τό αὔριο εἶναι δικό μας,
νά ῥθει στή ζωή ἡ χαρά.

Ἡ φιλία καί ἡ συνεργασία...

Τά παιδιά ζωγραφίζουν στον τοίχο

Στίχοι: Μιχάλης Μπορμπούλης

Μουσική: Γιώργος Χατζηνάσιος

Τά παιδιά ζωγραφίζουν στον τοίχο
δυό καρδιές κι έναν ήλιο στή μέση,
παίρνω φως απ' τον ήλιο
καί φτιάχνω τήν αγάπη
καί μου λές πώς σ' άρέσει.

Τά παιδιά τραγουδάνε στους δρόμους,
ή φωνή τους τόν κόσμο αλλάζει,
τά σκοτάδια σκορπάνε
καί ή μέρα λουλουδίζει
σάν άνθος στό περβάζι.

Ένα σύννεφο είν' ή καρδιά μου,
ή ζωή μου γιορτή σέ πλατεία,
άγαπώ, κι ό άπέραντος κόσμος
πόσο μοιάζει μέ μικρή πολιτεία.

Ό πιό καλός μαθητής

Στίχοι: Χαράλαμπος Βασιλειάδης

Μουσική: Γιώργος Ζαμπέτας

Έναν καιρό πού μ' έστελνε
ή μάνα μου σχολείο,
ό δάσκαλός μου μ' έβαζε
στό πρώτο τό θρανίο.

Ό πιό καλός ό μαθητής
ήμουν έγώ στήν τάξη
κι οί δάσκαλοί μου μ' είχανε
μή βρέξει καί μή στάξει.

Στόν έλεγχο διαγωγή
είχα κοσμιωτάτη
κι όμως οί συναναστροφές
μου βγάλανε τό μάτι.

Ό πιό καλός ό μαθητής...

Ό παλιάτσος

Στίχοι: Μέλπω Ζαρόκωστα

Μουσική: Νότης Μαυρουδής

Ένας παλιάτσος είμαι έγώ, καλή σας μέρα!
Ξέρω νά κλαίω, νά γελάω, νά πονώ,
ξέρω νά λέω τήν αλήθεια πέρα ως πέρα,
γι' αυτό μπορώ νά σᾶς τό πῶ...

Τραγούδι λέω δυνατά,
ν' ακούσουν όλα τά παιδιά,
ν' ακούσει ή πολιτεία,
κι απ' τό τραγούδι μου αυτό
παλιάτσοι άλλοι έκατό
νά βγοῦν στήν κοινωνία.

Κι έτσι όλοι μαζί κι άντάμα
νά τραγουδάμε τά δίκια τής ζωής,
νά τραγουδάς κι έσύ απ' τήν πλατεία,
νά μάθεις φίλε μου σωστά νά ζεις.

Τραγούδι λέω δυνατά...

Ένας παλιάτσος είμαι έγώ,
καλή σας μέρα..

Γίνε μαζί μου παιδί

Στίχοι, μουσική: Θάνος Παπανικολάου

Γίνε μαζί μου παιδί κι ὅ,τι σοῦ λείπει
ἐγὼ θά τρέξω παντοῦ γιὰ νά τό βρῶ,
εἶν' ἡ καρδιά μου ἀνοιχτή καί σοῦ ἀνήκει.
Ἄν θές ν' ἀλλάξουμε ἀπόψε ζωή,
γίνε μαζί μου παιδί.

Εἶμαι κοντά σου κι ἄς μή μέ βλέπεις,
ἐγὼ σέ αἰσθάνομαι δίπλα μου πιά,
εἶμαι κοντά σου κι ἄς μή μέ ξέρεις,
ἡ ἀγάπη ἔχει πάντα μιὰ ἄλλη ματιά.

Φτιάχνω ἕναν κόσμο σάν παραμύθι,
ἕνα κομμάτι του εἶσαι κι ἐσύ
κι ἄμα τόν ψάξεις πίσω ἀπ' τ' ἀστέρια,
θά βρεῖς γιὰ σένα κρατημένη μιὰ εὐχή.

Γίνε μαζί μου παιδί κι ὅ,τι σοῦ λείπει...

Εἶμαι κοντά σου κι ἄς μή μέ βλέπεις,
ὅλα τριγύρω μοιάζουν τόσο μικρά,
εἶμαι κοντά σου κι ἄς μή μέ ξέρεις,
γιὰ τήν ἀγάπη μόνο ἡ σκέψη μετρᾷ.

Φτιάχνω ἕναν κόσμο σάν παραμύθι...

Γίνε μαζί μου παιδί κι ὅ,τι σοῦ λείπει...

Τό χρῶμα τῆς ἐλπίδας

Στίχοι: Λανέτα Στράνη

Μουσική: Τιμόθεος Ἀρβανιτάκης

Μέ τῆς ἐλπίδας χρώματα
τόν κόσμο ζωγραφίζω,
μέ περιστέρια κι ἀγριλιές
τή ζωγραφιά στολίζω (2).

Τόν οὐρανό κάνω χαρτί,
μολύβια τίς ἀχτίδες
καί βγάζω μέσα ἀπ' τήν ψυχή
τίς παιδικές μου ἐλπίδες (2).

Εἶμαι παιδί πού ξεκινῶ
κι ἀνοίγω τά φτερά μου,
θέλω ἕναν κόσμο ἀληθινό,
νά χτίσω τά ὄνειρά μου (3).

Δῶστε μου χῶμα νά πατῶ,
πελάγη ν' ἀρμενίζω
καί δύο φτερά χελιδονιοῦ
τόν κόσμο νά γυρίζω (2).

Δῶστε μου ἀγάπη γιὰ νερό
καί γιὰ ψωμί εἰρήνη
κι ὅ,τι κακό θά συναντῶ
στό δρόμο μου νά σβήνει (2).

Εἶμαι παιδί...

Ἀξίζει ν' ἀγαπᾶς

Στίχοι, μουσική: Σπύρος Λάμπρου

Ἡ ἀγάπη σ' ἕνα χαμόγελο παιδιοῦ
μᾶς ὁμορφαίνει καί γλυκαίνει τήν ψυχή μας,
σάν μία λάμψη, ὅπως ὁ φάρος τοῦ νησιοῦ,
ὀρίζοντες ν' ἀνοίγει στή ζωή μας.

Τήν εὐτυχία πάντοτε μέσ στή ζωή
μᾶς τήν χαρίζουν οἱ μικρές καλές στιγμές μας,
μία φιλία, ἕνα χαμόγελο γλυκό,
μιά προσμονή, μιά σκέψη τρελή, σάν σέ ὄνειρό μας.

Ἀλήθεια, ἀξίζει σ' αὐτή τή ζωή
νά ἀγαπᾶς καί νά σ' ἀγαπᾶνε,
νά ἐκτιμᾶς τήν κάθε στιγμή,
νά ἀγαπᾶς καί νά σ' ἀγαπᾶνε.

Ἡ ἀγάπη χωρίς ἀντάλλαγμα μπορεῖ
τά πάντα στή ζωή νά ὑπομένει
καί νά γελάει καί νά πονάει καί νά μπορεῖ
νά συγχωρεῖ, νά προχωρεῖ, νά περιμένει.

Ἀλήθεια, ἀξίζει σ' αὐτή τή ζωή...

Ἅγιοι

Σήμερα πού ἐγώ πεσμένος στό χῶμα
παγώνω ἀπ' τῆς καρδιάς τό βαρύ χειμώνα,
κάποιος ἅγιος στόν οὐρανό
γιορτάζει τή νίκη, τή νίκη.

Σήμερα πού μαῦρο τυλίγει τή ζωή μου
κι ὁ πόνος κυριεύει τά βάθη τῆς ψυχῆς μου,

κάποιοι ἅγιοι πανηγυρίζουν
ντυμένοι στά λευκά, στά λευκά.

Ἅγιοι ἀκοῦστε τή φτωχή φωνή μου,
γίνετε γιά πάντα πιστοί ὁδηγοί μου,
σκορπίστε χαρά, ἀπλώστε εἰρήνη,
εἴστε το φῶς σ' ἕναν κόσμο πού δύει,
ἡ παρουσία σας νά μᾶς ἀλλάξει,
ἡ προσευχή σας νά μᾶς ἀνεβάσει στόν οὐρανό.

Μιά τέτοια μέρα, συνηθισμένη,
πού μία κούραση θά ἐπιμένει,
κάποιος ἅγιος στόν οὐρανό
ψάλλει μ' ἀγγέλους, μ' ἀγγέλους.

Μιά τέτοια μέρα πού κυλᾶ σάν ἀστραπή
κι ἐγώ δέν πρόλαβα νά κάνω προσευχή,
γιορτάζει κάποιος πού πρόλαβε ν' ἀγιάσει.

Ἅγιοι ἀκοῦστε τή φτωχή φωνή μου...

Σήμερα μέ ὄνειρα τό βλέμμα ὑψώνω,
τρέχω νά κερδίσω τό χαμένο χρόνο
κι ἕνας ἅγιος νά προστεθεῖ
στό χορό τῶν ἁγίων, ψυχή μου κι ἐσύ.

Χαίρετε μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου,
χαίρετε φίλοι πιστοί τοῦ Ἵψίστου,
χαίρετε σκεύη Πνεύματος Ἁγίου,
χαίρετε στύλοι Ἐκκλησίας Κυρίου.

Χαίρετε μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου,
χαίρετε φίλοι πιστοί τοῦ Ἵψίστου,
οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας,
ὁ οὐρανός εἶναι μαζί μας, εἶναι μαζί μας.

Τό ποδήλατο

Στίχοι: Άρης Δαβαράκης

Μουσική: Χρήστος Νικολόπουλος

Παίρνω ένα ποδήλατο καί φεύγω για τ' αδύνατο,
κρατάω στο χέρι τό κλειδί,
πιάνω τό τιμόνι, ό σφυγμός μου δυναμώνει,
τό έργο κάπου τό 'χω ξαναδεϊ.

Ήμουν μικρό παιδάκι, μέ καθαρή καρδιά,
είχα τ' όνειρό μου, τό ποδήλατό μου
κι όλα έμοιαζαν σωστά,
έγινα δεκάξι, κι όλα ήταν έντάξει,
είχα μιά ζωή μπροστά.

Τό ποδήλατό μου ήταν πάντοτε δικό μου
καί μέ πήγαινε πολύ μακριά,
μέσα στή Σαχάρα, σάν τήν πιό βαθιά λαχτάρα,
μ' όδηγοΰσε πέρα απ' τή χαρά.

Καί τώρα στόν άγώνα, ξανά απ' τήν αρχή,
φόρτσα στο πεντάλι, νά 'ρθουνε κι οί άλλοι,
πᾶμε για όρθοπεταλιές.
Τά ποδήλατά μας, όπως τά όνειρά μας,
ξέρουν από άνηφοριές.

Όπου υπάρχει άγάπη

Στίχοι, μουσική: Στέφανος Βαρελάς

Άνοιξ' τήν καρδιά σου,
έγώ είμαι έδῶ,
στά προβλήματά σου
για νά σοϋ σταθῶ,
στή νυχτιά, στο σκοτάδι
θά 'μαι φῶς καί σημάδι,
θά 'ρθω νά σε βρῶ,
νά σοϋ πῶ μή φοβᾶσαι,
πιά μονάχος δέ θά 'σαι, σ' άγαπῶ!

Όλοι μαζί έμεϊς θά φτιάξουμε
έναν κόσμο από άγάπη κι έλπίδα,
μέ χρώματα οϋράνια θά βάψουμε,
ή ζωή μας ν' αλλάξει σελίδα.
Χέρια σφιχτά θά ένώσουμε,
οί καρδιές θά κερδίσουν τή μάχη,
μ' ένα φιλί θ' ανταμώσουμε,
μονάχα όπου υπάρχει άγάπη.

Δῶσ' μου τά όνειρά σου,
ξέρω νά σοϋ πῶ
πώς θά τά πετύχεις
μ' ένα μυστικό.
Φτάνει έσύ νά πιστεύεις,
πάντα νά γυρεύεις
μέσα στήν ψυχή,
τῆς άγάπης τό θαῦμα
ξεπερνᾶ κάθε τραῦμα καί πληγή.

Όλοι μαζί έμεϊς...

Ουράνιο τόξο

Στίχοι, μουσική: Σπύρος Λάμπρου

Κάθε φορά πού ἡ βροχή χτυπᾷ
στά τζάμια τοῦ παραθυριοῦ μου δυνατά,
σκέφτομαι πώς σέ λίγο θά φανεῖ
τό ουράνιο τόξο κι ὅλη ἡ πλάση θά χαρεῖ.

Σά στή ζωή μας κάτι δύσκολο συμβεῖ
κάποια φουρτούνα δυνατή
ἢ κάποια ἄτυχη στιγμή,
τό ουράνιο τόξο τότε θά ἐμφανιστεῖ,
θά γίνει νέα ἡ ἀρχή.
Νά ἔχετε ἐλπίδα στή ζωή!
Μετά τήν καταιγίδα κάτι θά φανεῖ
τό ουράνιο τόξο θέ νά βγεῖ,
νά ἔχετε ἐλπίδα στή ζωή!

Κάθε φορά παρακαλῶ πολύ
νά μείνει ἀκόμα λίγο ἀκόμα μιὰ στιγμή,
γιά νά χαρῶ τήν τόση ὀμορφιά,
αὐτά τά χρώματα τά ουράνια, τά γλυκά.

Σά στή ζωή μας κάτι δύσκολο συμβεῖ...

Λευτεριά

Πῆρα μολύβι καί χαρτί,
λόγια νά γράψω ἐγώ γι' αὐτή,
βρῆκα καί τοῦτο τό σκοπό,
μά ἔνα ἔχω νά σᾶς πῶ.

Ἡ λευτεριά δέν τραγουδιέται, βρέ παιδιά,
εἶν' τά νερά πού ξεχειλίσαν τό ποτάμι,
εἶν' τά παιδιά πού τρέχουνε στή γειτονιά,
εἶναι τό πέταγμα πού κάνουν τά πουλιά.

Πᾶνε μέ δῶρα στους τρανούς,
τή λευτεριά ζητᾶνε
κι ἐγώ στόν ἴδιο τό σκοπό
ἔφτιαξα στίχο νά σᾶς πῶ.

Τή λευτεριά δέν τή χαρίζουν, βρέ παιδιά,
δέ θά στή δώσουν, ἐπειδή σέ λυπηθήκαν,
σύ μέ τά χέρια σου, ἄν μπορείς, νά τήν κρατᾶς
καί σά σημαία στά ουράνια τή γυρνᾶς.

Ἡ λευτεριά δέν τραγουδιέται...

Κρήτη

Στίχοι, Μουσική: Γιάννης Μαρκόπουλος

Κρήτη μου, ὄμορφο νησί, (3)
κλειδί τοῦ παραδείσου, (2)
θεριό ἀνήμερο ἐσύ, (3)
βγές νά σέ χαιρετήσουν! (2)

Κρατᾶς δεξιά μιάν ἥπειρο,
ἀριστερά μιάν ἄλλη·
τούς παίζεις τή βροντόλυρα,
γιά νά χορέψουν πάλι. (2)

Ὅταν σέ βλέπω, στέκομαι, (3)
τό μπόι χαμηλώνω, (2)
τό βούισμά σου χαίρομαι (3)
κι ἀπ' τίς φωνές σου λιώνω. (2)

Κρατᾶς δεξιά μιάν ἥπειρο...

Ἄντ' ἀρα πιάνει στά βουνά, (3)
τ' ἀγγίμια δίνουν ὄξω, (2)
κι ὅταν ἀστράφτει καί βροντᾶ, (3)
βγαίνεις, οὐράνιο τόξο. (2)

Κρατᾶς δεξιά μιάν ἥπειρο...

Ὁ ὕμνος τῆς Κρήτης

Στίχοι: Γεώργιος Παράσχος

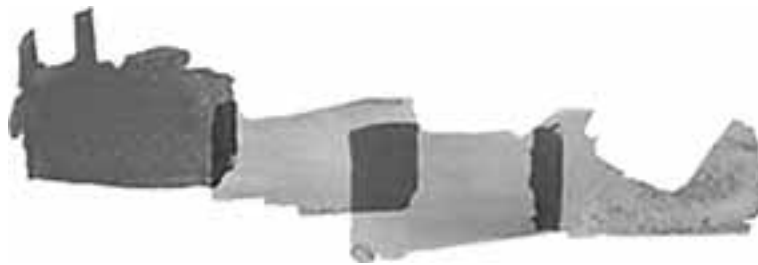
Μουσική: Σπυρίδων Καίσαρης

Ἄπό φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη
τά βαριά της τά σίδερα σπαῖ
καί σάν πρῶτα χτυπιέται χτυπᾶ
καί γοργή κατεβαίνει.

Μέ μεγάλο, θεόρατο δόρυ
ὄλη νιάτα πετᾶ καί ζωή
καί σέ τόση φωτιά καί βοή
τρέμουν δάση καί ὄρη.

Χτύπα χτύπα τῆς θάλασσας Σούλι,
χτύπα κόρη γλυκιά τοῦ γιαλοῦ,
ἐδῶ ἄντρες παλεύουν κι ἄλλοῦ
ζοῦν γυναῖκες ὡς δοῦλοι.

Ἄπό δῶ Σελινιῶτες, Λακκιῶτες,
ἀπό κεῖ στή φωτιά οἱ Σφακιανοί,
νά βοήσει παντοῦ μιά φωνή
στίς σπαθιές μας τίς πρῶτες. (2)

Πεντοζάλης

Παραδοσιακό Κρήτης

Μές τοῦ Μαγιοῦ τίς μυρουδιές,
στά κόκκινα κεράσια,
γιά ιδέστε πῶς χορεύουνε
τῆς Κρήτης τά κοράσια.

Μέ περηφάνεια ἀληθινή
σεμνά καί τιμημένα,
χορεύουνε τῆς Κρήτης μας
τά τέκνα τ' ἀντρειωμένα.

Κοίταξε, Κρήτη, τό χορό
πού ἔμαθαν τά παιδιά σου,
πού ἔξεραν οἱ προγόνου σου,
γιά νά χαρεῖ ἡ καρδιά σου.

Κοίταξε χάρη κι ὁμορφιά,
τιμή, λεβεντοσύνη,
ὅπου ἔχει τοῦτος ὁ χορός
καί τί χαρές πού δίνει.

Ἄλλο χορό δέ ῥέγομαι
ἀπό τόν πεντοζάλη,
πού πάει δύο ζάλα ἐμπρός
καί δύο γέρνει πάλι.

Ἀγρίμια κι ἀγριμάκια μου

Ριζίτικο

Ἄγρίμια κι ἀγριμάκια μου,
λάφια μου μερωμένα,
πέστε μου ποῦ ἔναι οἱ τόποι σας,
ποῦ ἔναι τά χειμαδιά σας;

Γκρεμνά ἔναι ἐμᾶς οἱ τόποι μας,
λέσκες τά χειμαδιά μας,
τά σπηλιαράκια τοῦ βουνοῦ
εἶναι τά γονικά μας.

Πότε θά κάνει ξαστεριά

Ριζίτικο

Πότε θά κάνει ξαστεριά,
πότε θά φλεβαρίσει,
νά πάρω τό ντουφέκι μου,
τήν ἔμορφη πατρόνα,
νά κατεβῶ στόν Ὀμαλό,
στή στράτα τῶν Μουσούρων,
νά κάμω μάνες δίχως γιούς,
γυναῖκες δίχως ἄντρες,
νά κάμω καί μωρά παιδιά,
νά κλαῖν' δίχως μανάδες.
Ποτέ θά κάνει ξαστεριά...

Λογαριάσατε λάθος

Στίχοι: Θεοδόσης Πιερίδης

Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης

Ώσε πλέον φωνή μου τόν άνέμελο στίχο,
τό μεθύσι σου δέσε καί τή φλόγα σου κράτα,
σφίξε τώρα ζευγάρια τήν ήχώ μέ τόν ήχο,
στῶσε στέρεο τό βήμα στράταν ίσια περπάτα,
μεγαλόφωνος ύμνος στό φαρί του άς σέ πάρει,
πού ζητᾶ δεξιούνη καί καλό χαλινάρι.

Κι άς μήν ποϋν πώς τραγούδι
σάν κι αυτό δέν ταιριάζει,
τέτοια σκοτεινή ώρα, πού τά στήθια σου πνίγει,
λέω έκείνο πού μένει καί πού μόνο θ' αλλάξει
στό καλύτερο πάντα, σάν ή άγκούσα θά φύγει,
γιατί αυτοί θέ νά φύγουν, πές πώς κιόλας κινᾶνε,
μά όλα τ' άλλα θά μείνουν καί δικά μας θέ νά 'ναι.

Όχι έσᾶς δέ σᾶς θέλει τούτη ή γή, δέ σᾶς ξέρει,
όλα έδῶ είναι δικά μας, τί άπ' τό κάθε λιθάρι,
άπ' τό χῶμα, άπ' τό δέντρο, τό νερό καί τ' άγέρι,
τό κορμί μας μιά στάλα, γιά νά γίνει έχει πάρει,
ή ψυχή μας έπῆρε μιά πνοή άπ' τό καθένα,
όλα έδῶ είναι δικά μας, μά γιά σᾶς όλα ξένα.

Γιατί έσείς είστε ξένοι κι όσα βάγια άν κρατᾶτε,
τούτη ή γή δέν πουλιέται, δέν τῆς γίνεστε φίλοι,
ή πατρίδα είναι μάνα, έχει μνήμη, θυμᾶται,
άπ' τόν άγιό της κόρφο ποιά βυζάξανε χείλη
κι ή γλυκιά μας ή Κύπρος ήταν, είναι, θά μένει
γιά τά τέκνα της μάνα, μά γιά σᾶς πάντα ξένη.

Λογαριάσατε λάθος μέ τό νοϋ σας, έμποροι,
δέ μετριέται πατρίδα λευτεριά μέ τόν πήχη,
κι άν μικρός είναι ό τόπος καί τό θέλει καί μπορεί
τόν άσήκωτο βράχο νά τόν φάει μέ τό νύχι.
Τούτη ή δίψα δέ σβήνει, τούτη ή μάχη δέν παύει,
χίλια χρόνια άν περάσουν,
δέν πεθαίνουμε σκλάβοι.

Κόντρα στή διχοτόμηση

Κυπριακό

Κόντρα στή διχοτόμηση
καί σ' ὄλους τούς ἀνέμους,
κράτα, ἀδελφέ, τό μπόϊ σου,
νά διώξουμε τούς ξένους.

Τό χῶμα αὐτό τό φύτεψα,
τό πότισα, τό σκάλισα
καί ἦρθαν καί τό πήρανε,
τό κλέψαν, τό τουρκέψανε
αὐτοί πού δέν καλέσαμε
καί μᾶς τό καταστρέψανε.

ᾠ λά, λά, λά, λά, λά, λά, λά, λά,
ὦ λά, λά, λά.
Λευτεριά!

Κι ἄν εἶναι αὐτοί τριάντα,
ἀξίζουμε σαράντα,
ἄν εἶναι αὐτοί σαράντα,
ἀξίζουμε πενήντα,
ἕξήντα, ἑβδομήντα,
ὀγδόντα, ἑνενήντα
καί μιά καί δύο χιλιάδες
καί τέσσερις καί δέκα.

ᾠ λά, λά, λά, λά, λά, λά, λά, λά,
ὦ λά, λά, λά.
Λευτεριά!

Στά κακοτράχαλα τά βουνά

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος

Μουσική: Μάνος Χατζιδάκις

Στά κακοτράχαλα τά βουνά,
μέ τό σουραύλι καί τό ζουρνά
πάνω στήν πέτρα τήν ἀγιασμένη,
χορεύουν τώρα τρεῖς ἀντρειωμένοι,
ὁ Νικηφόρος κι ὁ Διγενής
κι ὁ γιός τῆς Ἄννας τῆς Κομνηνῆς.

Δική τους εἶναι μιά φλούδα γῆς,
μά Σύ, Χριστέ μου, τούς εὐλογεῖς,
γιά νά γλυτώσουν αὐτή τή φλούδα,
ἀπ' τό τσακάλι καί τήν ἀρκούδα.
Δές πῶς χορεύει ὁ Νικηταράς
κι ἀηδόνι γίνεται ὁ ταμπουράς.

Ἄπό τήν Ἑπειρο ὡς τό Μοριά
κι ἀπ' τό σκοτάδι στή λευτεριά
τό πανηγύρι κρατάει χρόνια,
στά μαρμαρένια τοῦ χάρου ἀλώνια.
Κριτής κι ἀφέντης εἶν' ὁ Θεός
καί δραγουμάνος του ὁ λαός.

Άχ πατρίδα μου γλυκιά!

Παραδοσιακό Θεσσαλίας

Μισεύω καί τά μάτια μου δακρύζουν
λυπημένα, (2)

Άχ πατρίδα μου γλυκιά, δακρύζουν λυπημένα,
Άχ πατρίδα μου γλυκιά, πόσο σ' αγαπῶ βαθιά!

Στήν ξενιτιά μέ στεναγμούς βραδιάζει
ξημερώνει, (2)

Άχ πατρίδα μου γλυκιά, βραδιάζει ξημερώνει,
Άχ πατρίδα μου γλυκιά, πόσο σ' αγαπῶ βαθιά!

Έχετε γειά ψηλά βουνά καί κάμπη
μέ τά δάση, (2)

Άχ πατρίδα μου γλυκιά, καί κάμπη μέ τά δάση,
Άχ πατρίδα μου γλυκιά, πόσο σ' αγαπῶ βαθιά!

Θά σ' αγαπῶ, θά σ' αγαπῶ, ὥσπου νά
ξεψυχήσω, (2)

Άχ πατρίδα μου γλυκιά, ὥσπου νά ξεψυχήσω,
Άχ πατρίδα μου γλυκιά, πόσο σ' αγαπῶ βαθιά!

Μές στοῦ Αἰγαίου τά νερά

Παραδοσιακό

Μές στοῦ Αἰγαίου, πρόβαλε νά δεῖς,
μές στοῦ Αἰγαίου, Αἰγαίου τά νησιά,
ὦ! μέσ στοῦ Αἰγαίου τά νησιά
ἄγγελοι φτερουγίζουν.

Καί μέσα στό φτε- πέ τους Παναγιά μου
καί μέσα στό φτερούγισμα,
ὦ! καί στό φτερούγισμα
τριαντάφυλλα σκορπίζουν.
Αἰγαῖο μου γα- βόηθα Παναγιά μου,
Αἰγαῖο μου γα- ἄχ! γαλήνεψε,
ὦ! Αἰγαῖο μου γαλήνεψε
τά γαλανά νερά σου.

Νά ἴρθουνε τά ξε- πέ τους Παναγιά μου,
νά ἴρθουνε τά ξενάκια σου,
ὦ! νά ἴρθουνε τά ξενάκια σου
στά ποθητά νησιά σου.

Θαλασσάκι μου

Στίχοι: Πόπη Παπανικήτα

Μουσική: Νικόλαος Τάλιας

Θάλασσα, θάλασσα τούς θαλασσινούς,
θαλασσάκι μου, (2)
μήν τούς θαλασσοδέρνεις,
θαλασσάκι μου,
καί φέρε τό πουλάκι μου.

Θάλασσα κι άλμυρό νερό,
νά σέ ξεχάσω δέν μπορώ. (2)

Ροδόσταμο, ροδόσταμο νά γίνεσαι,
θαλασσάκι μου, (2)
τήν πλήρη τους νά ραίνεις,
θαλασσάκι μου,
γιά σένα ξημερώνομαι.

Θάλασσα κι άλμυρό νερό...

Θάλασσα, θάλασσα, πού τόν ἔπνιξες,
ὦχ ἀμάν ἀμάν! (2)
τῆς κοπελιάς τόν ἄντρα,
θαλασσάκι μου,
γιά σένα ξημερώνομαι.

Κι ἡ κοπελιά, κι ἡ κοπελιά εἶναι μικρή,
θαλασσάκι μου, (2)
καί δέν τῆς πᾶν' τά μαῦρα,
θαλασσάκι μου,
καί φέρε τό πουλάκι μου.

Θάλασσα κι άλμυρό νερό...

Ξεκινᾷ μιά ψαροπούλα

Στίχοι, μουσική: Δημήτρης Γκόγκος

Ξεκινᾷ μιά ψαροπούλα
ἀπ' τό γιαλό, ἀπ' τό γιαλό.
Ξεκινᾷ μιά ψαροπούλα
ἀπ' τήν ὕδρα τή μικρούλα
καί πηγαίνει γιά σφουγγάρια
ὄλο γιαλό, ὄλο γιαλό.

Ἔχει μέσα παλικάρια
ἀπ' τό γιαλό, ἀπ' τό γιαλό.
Ἔχει μέσα παλικάρια
πού βουτᾶνε γιά σφουγγάρια,
γιουῦσες καί μαργαριτάρια
ὄλο γιαλό, ὄλο γιαλό.

Ἔχει μέσα Καλυμνιῶτες
ἀπ' τό γιαλό, ἀπ' τό γιαλό.
Ἔχει μέσα Καλυμνιῶτες,
Αἰγινῆτες, Κουλουριῶτες,
πού ναι ὄλοι παλικάρια
ἀπ' τό γιαλό, ἀπ' τό γιαλό.

Γειά χαρά σας παλικάρια
καί στό καλό, καί στό καλό!
Γειά χαρά σας παλικάρια,
νά μᾶς φέρετε σφουγγάρια,
γιουῦσες καί μαργαριτάρια
ἀπ' τό γιαλό, ἀπ' τό γιαλό.

Ίκαριώτικο

Στίχοι, μουσική: Γιώργος Κονιτόπουλος

Χρόνια καί χρόνια τώρα τριγυρνῶ
σάν πουλί περιπλανώμενο
μές στήν ξενιτιά, μέσ στή μοναξιά,
πού δέν τήν ἀντέχω ἄλλο πιά,
γιατί νοσταλγῶ, γιατί λαχταρῶ
τήν ἀγάπη μου καί τό χωριό.

Καί ἡ ἀγάπη μου στήν Ίκαριά
ἔχει μαῦρο πόνο στήν καρδιά,
δίχως συντροφιά, δίχως ἀγκαλιά,
δίχως τά γλυκά μου τά φιλιά.
Κι ἀφοῦ μέ πονᾷ κι ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷ,
εἶναι κρίμα νά ἔναι μοναχιά.

Νά πάρω θέλω τήν ἀπόφαση
καί θά πάω στ' ὄμορφο νησί,
θέλω νά τῆς πῶ πώς τήν ἀγαπῶ
καί μιά μέρα θά τήν παντρευῶ.
Μές στήν Ίκαριά μιά γλυκιά βραδιά
θά τό κάψουμε μέ τά βιολιά.

Καί θά χορέψουμε μαζί κι οἱ δυό
τό σκοπό τόν Ίκαριώτικο,
θά γλεντήσουμε, θά μεθύσουμε,
τούς καημούς θά λησμονήσουμε.
Μές στήν Ίκαριά καί σάν τά πουλιά
θά ἔχουμε κι οἱ δυό ζεστή φωλιά.

Σαμιώτισσα

Παραδοσιακό

Σαμιώτισσα, Σαμιώτισσα,
πότε θά πᾶς στή Σάμο; (2)
Ρόδα θά ρίξω στό γιαλό, Σαμιώτισσα,
τριαντάφυλλα στήν ἄμμο. (2)

Μέ τή βαρκούλα πού θά πᾶς,
χρυσά πανιά θά βάλω, (2)
μαλαματένια τά κουπιά, Σαμιώτισσα,
γιά νά ῥθω νά σέ πάρω. (2)

Σαμιώτισσα, μέ τίς ἐλιές
καί μέ τά μαῦρα μάτια, (2)
μοῦ ἔκανες τήν καρδούλα μου, Σαμιώτισσα,
σαράντα δυό κομμάτια. (2)

Σαμιώτισσα, σά δέ μέ θές,
δέν κάνω παρακάλια (2)
ἔχει κι ἄλλοῦ πορτοκαλιές, Σαμιώτισσα,
πού κάνουν πορτοκάλια. (2)

Μήλο μου κόκκινο

Παραδοσιακό Μακεδονίας

Μήλο μου κόκκινο, ρόιδο βαμμένο, (2)
γιατί μέ μάρανες τόν πικραμένο; (2)

Πηγαίνω κι έρχομαι, μά δέ σέ βρίσκω, (2)
βρίσκω τήν πόρτα σου μανταλωμένη,
τά παραθύρια σου φεγγοβολοῦνε.

Ρωτῶ τήν πόρτα σου, ποῦ εἶν' ἡ κυρά σου; (2)
Κυρά μ' δέν εἶν' ἐδῶ, πάει εἰς τήν βρύση,
πάει γιά νά πιεῖ νερό καί νά γιομίσει.

Λυγαριά

Παραδοσιακό Σίφνου

Κόρη караβοκύρη (3)
κι ὁμορφη κοπελιά,
κορμί κυπαρισσένιο
λυγᾶ σά λυγαριά. (2)

Λυγαριά, λυγαριά,
έσένα έχω στήν καρδιά.
Λυγαριά, λυγαριά,
θά σέ κλέψω μιά βραδιά.

Σαῖτεμένο μ' έχεις, (3)
πληγή δέ φαίνεται
καί ἄλλος ἀπό σένα
γιατρός δέ γίνεται. (2)

Λυγαριά, λυγαριά...

Τό φεγγαράκι ρῶτα (3)
καί τ' ἄστρα νά σοῦ ποῦν,
τά μάτια μου πῶς κλαῖνε,
ὅταν σέ θυμηθοῦν.

Λυγαριά, λυγαριά...

Ντάρι ντάρι

Παραδοσιακό

Περνοδιαβαίνω γιά νά δῶ
δυό μάτια ἀγαπημένα,
γιά νά μέ φέρει ὁ λογισμός
ξανά στά περασμένα.

Ντάρι ντάρι, ντάρι ντάρι
στό γιαλό πετοῦν οἱ γλάρου,
στό γιαλό πετοῦν οἱ γλάρου,
νά τά παίζαμε, μακάρι!

Ἄνοιξε τό παράθυρο,
ἡ γειτονιά, ἡ γειτονιά νά φέξει,
ἡ πούλια κι ὁ αὐγερινός
μαζί σου γιά νά παίξει.

Ντάρι ντάρι...

Πλαγιάζω γιά νά κοιμηθῶ
κι ὁ λογισμός μέ δέρνει,
ὁ ἥλιος βγαίνει στά βουνά
κι ὁ ὕπνος δέ μέ παίρνει.

Ντάρι ντάρι...

Γιαλό γιαλό

Παραδοσιακό Κεφαλλονιάς

Εἰς τόν ἀφρό τῆς θάλασσας
ἡ ἀγάπη μου κοιμᾶται,
παρακαλῶ σας, κύματα,
μή μοῦ τήνε ξυπνᾶτε.

Γιαλό γιαλό, πηγαίναμε,
κι ὄλο γιά σένα, λέγαμε.
Γιαλό νά πᾶς, γιαλό νά ῥθεις,
τά λόγια μου νά θυμηθεῖς.

Νά χαμηλώναν τά βουνά
νά ἴβλεπα τό Λεβάντε
νά ἴβλεπα τήν Κεφαλλονιά
καί τόν ὠραῖο Τζάντε.

Γιαλό γιαλό...

Κεφαλλονιά καί Ζάκυνθος
Κέρκυρα καί Λευκάδα,
αὐτά τά τέσσερα νησιά
στολίζουν τήν Ἑλλάδα.

Γιαλό γιαλό...

Νά χαμηλώναν τά βουνά

Παραδοσιακό Κυθήρων

Νά χαμηλώναν τά βουνά,
νά ἴβλεπα τό Τσιρίγο,
πού ἔχει κορίτσια ὁμορφα
καί κόκκινα σάν μῆλο.

Στήν ἄκρη, στόν Καβο-Μαλιά,
πιό πάνω ἀπό τήν Κρήτη,
κεῖ στό Τσιρίγο τ' ὁμορφο
ἔγεννήθη ἡ Ἄφροδίτη.

Δέν πάω πιά στόν ποταμό,
γιατί μ' ἀναγελοῦνε,
μόν' πάω στό Μυλοπόταμο,
πού μέ παρακαλοῦνε.

Ἦ Παναγιά μου Καστρινιά
καί σύ Ἁγία Μόνη,
νά μήν ἀφήσεις κοπελιά
ἔδω στό Τσιρίγο μόνη.

Παντρεύουνε τόν κάβουρα

Παραδοσιακό Πελοποννήσου

Παντρεύουνε τόν κάβουρα,
ώ! καί τοῦ δίνουν τή χελώνα,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τόν πόντικα,
ώ! τά συμβόλαια νά γράψει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν τό σκαντζόχοιρο,
ώ! τά στέφανα νά ἀλλάξει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τόν τζίτζικα,
ώ! γιά νά παίξει τό βιολί του,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τό γαΐδαρο,
ώ! γιά νά πάει νά τραγουδήσει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τό μέρμηγκα,
ώ! τά προικιά νά κουβαλήσει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τήν ἀλεπού,
ώ! ἐμ τίς κότες νά μαδήσει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Κάλεσαν καί τό βάτραχο,
ώ! τό νερό νά κουβαλήσει,
ντράγκα ντρούγκα τά ὄργανα,
ώρέ τά ὄργανα.

Γειά σου χαρά σου, Βενετιά

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος

Μουσική: Σταῦρος Ξαρχάκος

Γειά σου χαρά σου, Βενετιά,
πῆρα τούς δρόμους τοῦ Νοτιᾶ
κι ἀπ' τό κατάρτι τό ψηλό
τόν ἄνεμο παρακαλῶ.

Φύσα, ἀεράκι, φύσα με,
μή χαμηλώνεις ἴσαμε
νά δῶ γαλάζια ἐκκλησιά,
Τσιρίγο καί Μονεμβασιά.

Γειά σου χαρά σου, Βενετιά,
βγῆκα σέ θάλασσα πλατιά
καί τραγουδῶ στήν κουπαστή,
σ' ὄλο τόν κόσμο ν' ἀκουστεῖ.

Φύσα, ἀεράκι, φύσα με,
μή χαμηλώνεις ἴσαμε
νά δῶ στήν Κρήτη μιά κορφή,
πού ἔχω μανούλα κι ἀδελφή.

Φιλντισένιο караβάκι

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος

Μουσική: Μάνος Χατζιδάκις

Φιλντισένιο караβάκι
στ' όνειρό μου ήρθε μιάν αύγή
καί μέ πήρε ταξιδάκι,
νά γυρίσουμε τή γή.

Είδα χώρες, είδα τόπους,
πικραμένα είδα τά παιδιά,
κόσμο γνώρισα κι ανθρώπους
κι έβαλα πόνο στην καρδιά.

Καραβάκι μου, ξεκίνα,
πάμε πάλι στην Άθήνα,
τραγουδούνε τά πουλιά στην Άττική,
πάμε πάλι στό Παγκράτι,
πού 'ναι οί δρόμοι του γεμάτοι
μέ χαρούμενες φωνές τήν Κυριακή.

Τί νά πώ για τήν Εύρώπη,
τί νά πώ για τήν Άμερική;
Δέν αλλάζουν οί ανθρώποι,
έχουνε βάσανα κι εκεί.

Πήγα σ' όλα τά λιμάνια,
σέ δρομάκια πέρασα στενά,
λεβεντιά καί περηφάνεια
δέν είδα, φως μου, πουθενά.

Καραβάκι μου, ξεκίνα...

Άσπρα καράβια τά όνειρά μας

Στίχοι: Σωτήρης Σκίπης

Μουσική: Γιάννης Σπανός

Άσπρα καράβια τά όνειρά μας
για κάποιο ρόδινο γιαλό,
άσπρα καράβια τά όνειρά μας,
θά κόβουν δρόμο κι ένα δρόμο
μυριστικό κι ευωδιαστό,
θά κόβουν δρόμο κι ένα δρόμο.

Κι από ψηλά θά μάς φωτίζει
τό φεγγαράκι τό χλωμό,
κι από ψηλά θά μάς φωτίζει,
καί θ' άρμενίζουν, ώ χαρά μας,
ίσα στό ρόδινο γιαλό,
άσπρα καράβια τά όνειρά μας.

Άσπρα καράβια τά όνειρά μας
για κάποιο ρόδινο γιαλό,
άσπρα καράβια τά όνειρά μας,
καί θ' άρμενίζουν, ώ χαρά μας,
ίσα στό ρόδινο γιαλό,
άσπρα καράβια τά όνειρά μας.
Λά, λά, λά, λά, λά...

Κι από ψηλά θά μάς φωτίζει
τό φεγγαράκι τό χλωμό,
κι από ψηλά θά μάς φωτίζει. (2)

Οὐρανός

Στίχοι, Μουσική: Μάρκος Κούμαρης

Κοίτα ψηλά τόν οὐρανό πού μᾶς σκεπάζει,
μιὰ ἔχει σύννεφα καί μιὰ εἶναι γαλανός
κι ἂν ἔχει σύννεφα δέν βιάζονται καθόλου,
εἶναι μεγάλα ἢ ἐσύ εἶσαι μικρός;

Καί τά πουλιά δές πώς πετᾶνε δίχως κόπο,
χωρίς νά κάνουνε ποτέ γυμναστική
κι ὅμως πετᾶνε κάθε τόσο σ' ἄλλο τόπο,
ἐδῶ καί χρόνια καί πολύ πρὶν γεννηθεῖς.

Ὦωω, ποιός ἔφτιαξε ρωτῶ τόν κόσμο αὐτό
μέ ἀγάπη καί σοφία;

Ὦωω, κι ἐγὼ στέκομαι ἐδῶ
γέματος θαυμασμός καί ἀπορία.

Κοίτα τό βράχο μες στῆς θάλασσας τήν ἄκρη,
ἂν τόν ρωτοῦσες πόσα θά 'χε νά σοῦ πεῖ,
κοίτα τό κύμα πῶς τόν δέρνει ἐδῶ καί χρόνια
καί ὅμως στέκεται κι ἀκόμα εἶναι ἐκεῖ.

Κοίτα τά ζῶα πού στά ἄγρια ζοῦνε φύση,
ἄγρια εἶναι γιά νά προστατευτοῦν
καί ὅμως ἄγρια τά ἔχουμε βαφτίσει,
γιατί σκοτώνουν, ὅταν πρέπει νά τραφοῦν.

Ὦωω, ποιός ἔφτιαξε ρωτῶ...

Κοίτα ἀπ' τή νύχτα πώς ἀργά γεννιέται ἡ μέρα,
κοίτα τή μέρα πῶς στή νύχτα θά χαθεῖ,

κοίτα σιγά-σιγά πῶς βγαίνουνε τ' ἀστέρια,
ἐδῶ καί χρόνια καί πολύ πρὶν γεννηθεῖς.

Αὐτός ὁ κόσμος εἶναι ὁμορφος, γεμάτος,
κι ἂν ἔχει ἀσχήμια, ἢ ἀσχήμια εἶμαι ἐγώ,
γιατί εἶμαι ἄνθρωπος καί ἔκανα τό λάθος
νά θεωρῶ πῶς εἶμαι ὁ πιό σημαντικός.

Ὦωω, ποιός ἔφτιαξε ρωτῶ...

Τῆς δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ

Στίχοι: Ὀδυσσεύς Ἐλύτης

Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Τῆς δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ
καί μυρσίνη ἐσύ δοξαστική,
μή, παρακαλῶ σας,
μή λησμονᾶτε τή χώρα μου!

Ἄετόμορφα τά ἔχει τά ψηλά βουνά,
στά ἠφαίστεια κλήματα σειρά
καί τά σπίτια πιό λευκά
στοῦ γλαυκοῦ τό γειτόνεμα.

Τά πικρά μου χέρια μέ τόν κεραυνό
τά γυρίζω πίσω ἀπ' τόν καιρό,
τούς παλιούς μου φίλους καλῶ
μέ φοβέρες καί μ' αἵματα.

Τά τζιτζίκια

Στίχοι: Όδυσσέας Έλύτης

Μουσική: Λίνος Κόκοτος

Ή Παναγιά τά πέλαγα
κρατοῦσε στήν ποδιά της,
τή Σίκινο, τήν Άμοργό
καί τ' άλλα τά παιδιά της. (2)

Ή, σεῖς, τζιτζίκια μ' ἄγγελοι,
γειά σας κι ὦρα ἡ καλή!
Ό Βασιλιάς ὁ ἥλιος ζεῖ;
Κι ὄλοι ἀποκρίνονται μαζί:
Ζεῖ καί ζεῖ καί ζεῖ καί ζεῖ
καί ζεῖ καί ζεῖ καί ζεῖ,
ὁ βασιλιάς ὁ ἥλιος ζεῖ! (2)

Άπό τήν ἄκρη τοῦ καιροῦ
καί πίσω ἀπ' τούς χειμῶνες
ἄκουγα σφύριζ' ἡ μπουρού
καί βγαῖναν οἱ γοργόνες. (2)

Ή, σεῖς, τζιτζίκια μ' ἄγγελοι...

Κι ἐγώ μέσα στούς ἀχινιούς,
στίς γοῦβες, στ' ἄρμυρίκια,
σάν τούς παλιούς θαλασσινοῦς
ρωτοῦσα τά τζιτζίκια. (2)

Ή, σεῖς τζιτζίκια μ' ἄγγελοι...

Δόξα τῷ Θεῷ

Στίχοι: Ίάκωβος Καμπανέλλης

Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Άπ' τό πρῶι μέσ στή βροχή
καί μέσα στό λιοπύρι,
γιά μιά μπουκιά κι ἕνα ποτήρι
καί δόξα τῷ Θεῷ!

Πέτρα τήν πέτρα ὄλημερίς
χτίζω καί δέ σέ φτάνω,
ἤλιε μου, πόσο εἶσαι πάνω
καί δόξα τῷ Θεῷ!

Παράθυρο γιά τ' ὄνειρο
κι αὐλή γιά τό σεργιάνι,
ὁ ἴσκιος σου νά μή σέ χάνει
καί δόξα τῷ Θεῷ!

Ύπομονή

Στίχοι: Άλέκος Σακελλάριος

Μουσική: Σταῦρος Ξαρχάκος

Γειτονιά, ὁ δρόμος σου στενός,
παγωνιά καί γκρίζος οὐρανός,
μαύρη ζωή, βράδυ πρῶι,
γιά συντροφιά μιά συννεφιά.

Ύπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή!
Κάντε ὑπομονή
κι ὁ οὐρανός θά γίνει πιό γαλανός,
κάντε ὑπομονή,
μιά λεμονιά ἀνθίζει στή γειτονιά.

Γλάρος

Στίχοι: Άλέκος Σακελλάριος

Μουσική: Μάνος Χατζιδάκις

Μιά βάρκα ήταν μόνη της σέ θάλασσα γαλάζια
κι ήτανε κι ένας γλάρος μέ όλόλευκα φτερά
κι όλο τήν κοντοζύγωνε γιά νά τής κάνει νάζια
καί τίς φτεροῦγες του έβρεχε στά γαλανά νερά.

Καί ζήλεψα τή βάρκα τή μικρή τή χιονάτη,
πού τής φιλοῦσε ό γλάρος τό κατάλευκο πανί
καί νιώθω σά βαρκούλα στά γαλάζια τά πλάτη,
πού όλο περιμένει κάποιο γλάρο νά φανεϊ.

Ένα γεράνι κόκκινο λουλούδισε στή γλάστρα
κι ήρθε μία πεταλούδα πού πετοῦσε σάν τρελή
καί ποιός νά ξέρει άραγε τί τοῦ 'πε ή ξελογιάστρα
κι εκείνο έκοκκίνησε ακόμα πιό πολύ.

Καί όλο συλλογιέμαι τά φτερά τ' άνοιγμένα,
άραγε τί νά εΐπαν; Δέν τό βρίσκω, όμολογῶ.
Ποιός άραγε τό ξέρει νά τό πεϊ καί σέ μένα;
Άς τ' άκουγα από σένα κι άς κοκκίνιζα κι έγώ.

Χθές τό φεγγάρι άσήμωσε τής λεύκας μας τά
φύλλα,
πού στέκονταν άκίνητα εκεί στήν έρημιά,
κι όταν ό μπάτης φύσηξε, τής ήρθε άνατριχίλα
κι άμέσως τρεμουλιάσανε τά φύλλα τ' άσημιά.

Και όλο συλλογιέμαι, συλλογιέμαι πώς κάτι
πρέπει νά εΐπε ό μπάτης μυστικά μέ τά κλαδιά.
Άς τ' άκουγα από σένα τά λογάκια τοῦ μπάτη
κι άς ένιωθα νά τρέμει σάν τά φύλλα ή καρδιά.

Προσκυνητής

Στίχοι, μουσική: Άλκίνοος Ίωαννίδης

Τά βουνά περνάω
καί τίς θάλασσες περνῶ,
κάποιον άγαπάω.
Δυό εϋχές κρατάω,
καί δυό τάματα κρατῶ,
περπατῶ καί πάω.

Κάποιος εΐπε πώς ή άγάπη
σ' ένα άστέρι κατοικεϊ,
αϋριο βράδυ θά 'μαι εκεί.
Κάποιος εΐπε πώς ό έρωτας
γιά μία στιγμή κρατᾶ,
αϋριο βράδυ θά 'ναι άργά.

Στά πουλιά μιλάω
καί στά δέντρα τραγουδῶ,
κάποιον άγαπάω.
Κι όταν τραγουδάω,
προσευχές παραμιλῶ,
περπατῶ καί πάω.

Κάποιος εΐπε πώς ό δρόμος
εΐναι ή φλέβα τής φωτιᾶς,
ψυχή μου πάντα νά κυλᾶς.
Κάποιος εΐπε πώς ταξίδι
εΐναι μόνο ή προσευχή,
καρδιά μου νά 'σαι ζωντανή.

Κάποιος εΐπε πώς ή άγάπη...

Γιαρέμ

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος

Μουσική: Γιώργος Χατζηνάσιος

Μέ βασιλικό, γιαρέμ γιαρέμ, καί дуόσμο
στόλισ' ό Θεός, γιαρέμ γιαρέμ, τόν κόσμο.

Μά 'ρθε συννεφιά, γιαρέμ γιαρέμ, καί μπόρα
κι έπεσε κακό, γιαρέμ γιαρέμ, στή χώρα.

Τώρα τό παιδί, γιαρέμ γιαρέμ, μονάχο
μοιάζει μέ πουλί, γιαρέμ γιαρέμ, σέ βράχο.

Τέτοιο ξαφνικό, Χριστέ, Χριστέ, Χριστέ μου,
νά μήν ξαναδῶ ποτέ, ποτέ, ποτέ μου.

Μέ τῆς όμορφιάς, γιαρέμ γιαρέμ, τόν ήλιο
σοῦ 'χτισα κι ἐγώ, γιαρέμ γιαρέμ, βασιλαιο.

Μά 'ρθανε καιροί, γιαρέμ γιαρέμ, καί χρόνοι
κι έγινε καπνός, γιαρέμ γιαρέμ, καί σκόνη.

Κι ἔμειν' ή καρδιά, γιαρέμ γιαρέμ, μονάχη
σάν τῆς ἔρημιᾶς, γιαρέμ γιαρέμ, τό στάχυ.

Τέτοια συμφορά, Χριστέ, Χριστέ, Χριστέ μου,
νά μήν ξαναδῶ ποτέ, ποτέ, ποτέ μου.

Μέ τοῦ φεγγαριοῦ, γιαρέμ γιαρέμ, τ' ἀγιάζι
τ' ὄνειρο χαρές, γιαρέμ γιαρέμ, μοιράζει.

Μά στήν ξαστεριά, γιαρέμ γιαρέμ, τῆς μέρας
γίνεται φτερό, γιαρέμ, γιαρέμ, κι ἀγέρας.

Τώρα στοῦ ματιοῦ, γιαρέμ γιαρέμ, τήν ἄκρη
θάλασσα κυλάει, γιαρέμ γιαρέμ, τό δάκρυ.

Τί νά πῶ κι ἐγώ, Χριστέ, Χριστέ, Χριστέ μου,
πού 'μαι ἕνα μικρό πουλί, πουλί τ' ἀνέμου.

Μέ βασιλικό, γιαρέμ γιαρέμ, καί дуόсμο
στόλισ' ό Θεός, γιαρέμ γιαρέμ, τόν κόσμο.

Παραμῦθι

Στίχοι, μουσική: Ὀρφέας Περίδης

Τόν ήλιο, τό φεγγάρι, τή θάλασσα
ρωτάω μήν τήν εἶδαν, ἀντάμωσαν.
Κι ό ήλιος μ' ἀπαντάει ἀπ' τό βουνό,
θά φέξω ὅλο τόν κόσμο καί θά τή βρῶ.

Μοῦ λέει τό φεγγάρι καί μοῦ γελᾷ
στῆς μάνας της κοιμᾶται τήν ἀγκαλιά,
ἐγώ θά τήν ξυπνήσω, ὅταν τή δῶ,
ἐμένανε μ' ἀκούει σάν τῆς μιλῶ.

Κι ή θάλασσα μοῦ λέει ἀπ' τά βάθη της
ἐσύ θά 'σαι γιά πάντα ή ἀγάπη της,
τά κύματα θά στείλω τοῦ ὠκεανοῦ,
νά πᾶν' νά τῆς δροσίσουν καρδιά καί νοῦ.

Κι ή θάλασσα μοῦ λέει ἀπ' τά βάθη της
ἐσύ θά 'σαι γιά πάντα ή ἀγάπη της,
ἐγώ ὅλα τά ἐνώνω, νά σέ χαρῶ,
τά дуό τά κάνω ἕνα, γῆ καί οὐρανό.

Ἄς κρατήσουν οἱ χοροί

Στίχοι, μουσική: Διονύσης Σαββόπουλος

Ἄς κρατήσουν οἱ χοροί
καί θά βροῦμε ἀλλιώτικα
στέκια ἐπαρχιώτικα, βρέ,
ὥσπου ἡ σύναξη αὐτή
σάν χωριό αὐτόνομο νά ξεδιπλωθεῖ.

Μέχρι τὰ οὐράνια σώματα,
μέ πομπούς καί μέ κεραῖες,
φτιάχνουν οἱ Ἕλληνες κυκλώματα
καί ἱστορία οἱ παρέες.

Κάνει ὁ Γιῶργος τήν ἀρχή,
εἴμαστε, δέν εἴμαστε,
τίποτα δέν εἴμαστε, βρέ,
κι ὁ Γιαννάκης τραγουδεῖ,
ἄν εἶναι ὅλα ἄγραφα, κάτι θά βγεῖ.

Καί στῆς νύχτας τό λαμπάδιασμα,
νά κι ὁ Ἄλκης ὁ μικρός μας,
γιά νά σμίξει παλιές
κι ἀναμμένες φωτιές
μέ τό ρόκ τοῦ μέλλοντός μας.

Ὁ οὐρανός εἶναι φωτιές,
ἀνεμομαζώματα,
σπίθες καί κυκλώματα, βρέ,
κι οἱ παρέες λαμπερές,
τό καθρέφτισμά τους στίς ἀκρογιαλιές.

Καί εἶτε μέ τίς ἀρχαιότητες,
εἶτε μέ Ὁρθοδοξία,
τῶν Ἑλλήνων οἱ κοινότητες
φτιάχνουν ἄλλο γαλαξία.

Νά κι ὁ Μπάμπης πού ἔχει πιεῖ
κι ἡ Λυδία ντρέπεται
πού ὅλο ἐκείνη βλέπετε, βρέ,
κι ὁ Ἀχιλλέας μέ τή Ζωή
μπρός στήν Πολαρόιντ
κοιτοῦν γελαστοί.

Τότε ἡ Ἑλενα ἡ χορεύτρια
σκύβει στή μεριά τοῦ Τάσου
καί μέ μάτια κλειστά
τραγουδοῦν ἀγκαλιά,
«Ἐθνική Ἑλλάδος, γειά σου!».

Τί νά φταίει ἡ Βουλή,
τί νά φταῖν' οἱ ἐκπρόσωποι,
ἔρημοι κι ἀπρόσωποι, βρέ,
ἄν πονᾷ ἡ κεφαλή,
φταίει ἡ ἀπρόσωπη ἀγάπη πού ἔχει βρεῖ.

Μά ἡ δικιά μας ἔχει ὄνομα,
ἔχει σῶμα καί θρησκεία
καί παππού σέ μέρη αὐτόνομα
μέσα στήν τουρκοκρατία.

Νά μᾶς ἔχει ὁ Θεός γερούς,
πάντα ν' ἀνταμώνουμε
καί νά ξεφαντώνουμε, βρέ,
μέ χορούς κυκλωτικούς
κι ἄλλο τόσο ἐλεύθερους σάν ποταμούς.

Καί στῆς νύχτας τό λαμπάδιασμα
νά πυκνώνει ὁ δεσμός μας
καί νά σμίγει παλιές
κι ἀναμμένες φωτιές
μέ τό ρόκ τοῦ μέλλοντός μας.

Χέρια σάν κι αυτά

Στίχοι, μουσική: Μάρκος Κούμαρης

Ύπάρχουν χέρια πού φυτεύουν ένα δέντρο
καί άλλα χέρια πού τοῦ βάζουνε φωτιά,
ὕπάρχουν χέρια πού σάν πέσεις
σέ σηκώνουνε ξανά,
σίγουρα θά 'χεις συναντήσει
δύο χέρια σάν κι αυτά.

Ύπάρχουν χέρια πού πατᾶνε τή σκανδάλη
καί άλλα χέρια πού προσφέρουν γιατρεία,
ὕπάρχουν χέρια πού χτυπᾶνε,
χέρια ἀλύπητα, σκληρά,
ἴσως μιά μέρα συναντήσεις
δύο χέρια σάν κι αυτά.

Ύπάρχουν χέρια πού ἔχουν μάθει νά σοῦ δίνουν
καί άλλα χέρια πού ζητᾶνε μοναχά,
ὕπάρχουν χέρια πού τίς νύχτες
σέ χαϊδεύουν στοργικά,
σίγουρα θά 'χεις συναντήσει
δύο χέρια σάν κι αυτά.

Ύπάρχουν χέρια πού ἀπ' τό ἄδικο ἔχουν σφίξει,
ἔχουνε σφίξει καί ἔχουν γίνει μιά γροθιά
καί μ' άλλα χέρια ἔχουν σμίξει,
γιά νά σβήσουν τή φωτιά,
ἴσως τά χέρια τά δικά μας
νά 'ναι χέρια σάν κι αυτά.

Βλέπω κι ἀπόψε ἐδῶ μέσα κάτι χέρια,
χειροκροτᾶνε καί μᾶς δίνουνε χαρά.
Θά 'θελα λίγο νά σηκώσουμε τά χέρια μας ψηλά,
νά τραγουδήσουμε παρέα
μέ δύο χέρια σάν κι αυτά.

Σάν τόν Καραγκιόζη

Στίχοι, μουσική: Διονύσης Σαββόπουλος

Κεῖνο πού μέ τρώει, κεῖνο πού μέ σώζει,
εἶναι π' ὀνειρεύομαι σάν τόν Καραγκιόζη,
φίλους καί ἐχθρούς στίς μικρές μου πλάτες
ὁμορφα νά σήκωνα, σάν νά 'ταν ἐπιβάτες.

Λευκό μου σεντονάκι, λάμπα μου τρελή,
ποιά ἀγάπη τάχα μᾶς φυσάει;
Βάλε στή σκιά σου τοῦτο τό παιδί,
πού δέν ἔχει ἀπόψε ποῦ νά πάει, ποῦ νά πάει.

Σά σκιές γλιστροῦν λόγια καί εἰκόνες,
κάρα σκουπιδιάρικα, φεύγουν οἱ χειμῶνες.
Κι ἄν δέν ντρέπεσαι νά καθίσεις πίσω,
ἔλα στήν παράσταση νά σέ χαιρετήσω.

Λευκό μου σεντονάκι ...

Τραγούδια

Τίτλος	Σελίδα	Τίτλος	Σελίδα
Άγιοι	60	Έγώπολη - Έσούπολη	53
Άγιος ό Θεός	43	Έλᾶτε νά γίνουμε φίλοι	57
Άγρίμια κι άγριμάκια μου	64	Έχε γειά, Παναγιά	47
Άδελφωμένοι κι ένωμένοι	35	Έ Η εϋχή	42
Άκου τά πουλιά	55	Θαλασσάκι μου	68
Άλήθεια	36	Θέλω νά πιῶ όλο τό Βόσπορο	47
Άλληλούϊα	55	Ίκαριώτικο	69
Άξίζει ν' άγαπᾶς	60	Κάτι λαμπερό	39
Άς κρατήσουμε	52	Κόντρα στή διχοτόμηση	66
Άς κρατήσουν οί χοροί	78	Κρήτη	63
Άσπρα καράβια τά όνειρά μας	73	Λευτεριά	62
Άχ πατρίδα μου γλυκιά	67	Λογαριάσατε λάθος	65
Γαϊτανάκι	57	Λυγαριά	70
Γειά σου χαρά σου, Βενετιά	72	Μές στό καλοκαίρι	36
Γιάγκα	36	Μές στοϋ Αϊγαίου τά νερά	67
Γιαλό γιαλό	71	Μήλο μου κόκκινο	70
Γιαρέμ	77	Μιά νέα άρχή	55
Γίνε μαζί μου παιδί	59	Ν' άγαπᾶς	50
Γλάρος	76	Νά χαμηλώναν τά βουνά	71
Δέν είν' ή νιότη	51	Νέοι φίλοι	55
Δόξα τῷ Θεῷ	75	Ντάρι Ντάρι	70

Τίτλος	Σελίδα	Τίτλος	Σελίδα
Ντούμ ντί ντάρι	55	Σαμιώτισσα	69
Ξεκινᾷ μιά ψαροπούλα	68	Σάν τόν Καραγκιόζη	79
Ὁ κρίκος	54	Σπίνος	50
Ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς	48	Στά κακοτράχαλα τὰ βουνά	66
Ὁ παλιάτσος	58	Στή γειτονιά τοῦ Παραδείσου	51
Ὁ πιό καλός μαθητής	58	Στήν πολιτεία τ' οὐρανοῦ	52
Οὐρανός	74	Τὰ παιδιά ζωγραφίζουν στὸν τοῖχο	58
Ὁ ὕμνος τῆς Κρήτης	63	Τὰ ραφτικά τῆς γιαγιᾶς	56
Ὁ χορός τῶν μπιζελιῶν	56	Τὰ σμυρνέικα τραγούδια	48
Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη	61	Τὰ τζιτζίκια	75
Οὐράνιο τόξο	62	Τῆς δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ	74
Παντρεύουνε τόν κάβουρα	72	Τό Δισκοπότηρο	46
Παραμύθι	77	Τό ἐκκλησάκι	39
Πελάγη	37	Τό ποδήλατο	61
Πεντοζάλης	64	Τό ποτάμι	49
Πίσω ἀπ' τό ποτάμι	54	Τό χρῶμα τῆς ἐλπίδας	59
Πλατάνια ὑπομονῆς	35	Ὕμνος ἀγ. Νεκταρίου στήν Παναγία	41
Πόλη γλυκειά	49	Ὕμνος τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων	46
Πότε θά κάνει ξαστεριά	64	Ὑπομονή	75
Ποτέ μου δέν θά μεγαλώσω	38	Φιλντισένιο караβάκι	73
Πρὶν κάποια χρόνια	40	Χέρια σάν κι αὐτά	79
Προσκυνητής	76	Ψηλά	38
Ριζοτόμοι	53		

Καλοκαίρι 2024

A series of horizontal dotted lines for writing, consisting of 20 lines.

A large white rectangular area with horizontal dotted lines for writing, set against a background of grey and white geometric patterns.

✓ Κατασκήνωση, αντίο!

✓ Κατασκήνωση, εύχαριστώ!

✓ Κατασκήνωση, θά μού λείψεις!